

Nr. 4

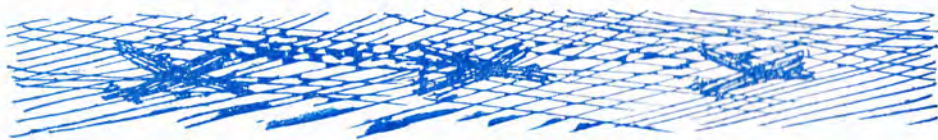
75 øre

LUFTENS HELTER

CORNELIUS MORGAN

De flyvende tigrene

LUFTENS HELTER

«LUFTENS HELTER» er et nytt blad for flyinteressert ungdom i alle aldre.

«LUFTENS HELTER» bringer spennende fly-historier bygget på opplevelser fra virkeligheten.

«LUFTENS HELTER» presenterer menn og kvinner som har gjort seg fortjent til titelen Luftens Helter, fra pionerene som banet vei for vingene til dagens menn som bygger fremtidens fly.

INNHOLD:

De Flyvende Tigrene

Luftpost

Månedens fly

Halvmåne, pil eller trekant

NR. 4 — AUGUST 1955 — 1. ÅRG.

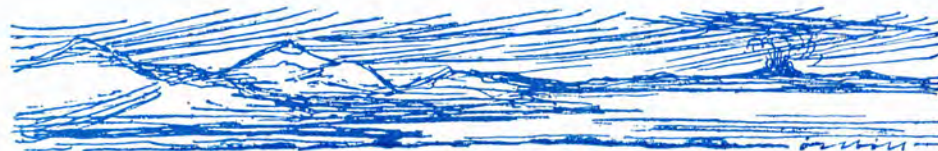
Utgitt av BLADKOMPANIET A/S

Redaktør: C. Huitfeldt

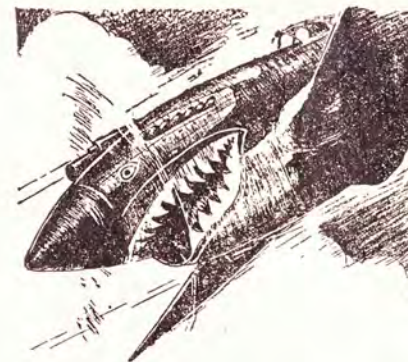
Redaksjon og ekspedisjon: Storgt. 31, Oslo. Tlf. 41 09 87

Abonnementspris (innenlands):

Kr. 9,00 pr. år og kr. 4,50 pr. halvår

Cornelius Morgan:

DE FLYVENDE TIGRENE

I.

Flyvende tigret i aksjon.

Med en eneste unntagelse var kampene i Burma et fordømt mislykket foretagende. Men det fantes som sagt en unntagelse. Og det var innsatsen Tiger-eskadren gjorde, denne underlige sammenslutningen av amerikanske frivillige (American Volunteer Group — AVG) som kjempet sammen med det kinesiske flyvåpen, under ledelse av den høye, sleivete generalen Claire L. Chennault. Mens restene av de britiske og indiske arméene kjempet seg igjennom til Assamfjellene under denne krigens forferdeligste retrett, gikk AVG fra seier til seier. For hver AVG-pilot som mistet livet strøk det med 92 japanske flyvere, og ingen steder ble den rekorden slått eller så mye som tangert under hele krigen.

Det kom snikende mangen underlig historie i krigens dager fra Burma, China og India. Nervepirrende historier om de Flyvende Tigrenes dyktighet og hensynsløse tapperhet. Likevel kommer vel aldri Brant Conways historie til å bli fortalt med absolutt sikkerhet i hver detalj. Han er nemlig den eneste som kan gjøre det, og han er like snau

med ord som han er rik på dumdristig mot.

Det er imidlertid vel kjent at Conway var leder av en flygruppe på tre. Selv kalte de seg luftens tre musketerer. Den ene av dem, Red Willis, er avskåret fra å berette noe om deres Alexander Dumas-bedrifter. Liket hans ligger nemlig et sted i den Bengalske bukten. Av samme grunn er Les (Toucan) Peters også stum til en dag domsbasunen lyder. Det finnes også en burmesisk pike ved navn Kali, men ingen vet hvor det er blitt av henne. Brant Conway selv er nå tilbake i De Forente Stater, minus den venstre armen sin. Men de finner ham neppe om De leter etter ham. Han har nemlig tatt et ganske annet navn.

Denne versjonen av historien bygges derfor til dels på rykter og til dels på opplysninger som er drevet i land på våre kyster etter en reise over de syv hav. Kjernen i historien blir i hvert fall noe i denne stilen:

Ved Burmaveien ligger et lite sted som kalles Laoshan, og som i krigens tid var det et lite helvete av hete, stank, fluer og herreløse bikkjer.

En kvelende het ettermiddag sto Brant

Conway i den improviserte baren i de amerikanske forrådsdepotene i Laosan og drakk en stengah som fikk svetten til å dryppe av det bronsebrune ansiktet hans og sildre i små strømmer nedover hans bare hals og brede bryst til skjorten hans var våt og klisset.

Han var en munter kar på omkring 32. Lang og lealaus og uten ett gram unødigg fett på den muskuløse kroppen. En tropehjelm satt på snei på hodet hans, khakishortsene skjulte ikke mye av de lange, senesterke beina. Noe i mannens holdning, i blikket hans, som kunne være vennlig forsiktig i det ene øyeblikket og direkte morderisk i det neste, noe udefinert over hele mannen fortalte om gode arveanlegg og en halvglem kulturforniss. Et lite skimt av den mann han en gang hadde vært viste seg da han bøyd seg over en tålmodig ung kineser som var blitt stygt skadd da den amerikanske lastebilen han kjørte, veltet.

Brant kunne bare noen ganske få kinesiske ord, og ordforrådet var like begrenset når det gjaldt burmesisk. For den førstnevnte rasen følte han beundring for den sistnevnte bare forakt. Han syntes at de fleste burmesere var smilende, upålitelige og forræderiske.

En liten, undersetsig fyr i en krøllet lindress vagget inn i den improviserte baren. Han tørket svetten av ansiktet som var like blussende rødt som den dalende solen — og like rundt.

Det var unngåelig at de måtte veksle noen ord med hverandre.

Conway bestilte en stengah til. Den lubne fremmede så med svettende beundring på hans muskuløse armer og bredden over skuldrene.

— Amerikaner, sir?

Brant Conway sa ja.

— De er den første hvite mann jeg har sett siden jeg forlot Toungoo. Den vesle fyren snakket like beskjedent som han opptrådte, og det lå noe av barnets uskyld i smilet hans og i øynene. Hva angikk alder, karakter og velvillig vesen kunne han ha vært en kopi av den berømte Pickwick. Til tross for at han måtte være i førtiårene, virket det som om verdens affærer ikke bekymret ham det minste. Det vitnet også det glatte ansiktet uten en eneste rynke om.

— Dette er min første tur til Indokina, pludret han i gutteaktig henrykkelse over å få selskap. — Jeg er på vei til Chungking. Forråd til den kinesiske regjering. Doanes er navnet mitt. Martin Z. Doanes fra Armour Packing Company, Chicago. Han rakte frem en lubben neve som var våt av svette.

Conway trykket hånden hans, men avsto fra å nevne sitt eget navn. Han knep øynene sammen en smule.

— Burmaveien, sa Doanes med et ubeskrivelig ironisk tonefall. — Hjemme hos oss ville vi kalle den et kustrækk. Det er sløseri med fint materiell og sende lastebiler via den til China med forsyninger... Øynene hans gnistret. — Jeg antar at De er kjent med veien her, sir?

Den lange, sleivete amerikaneren sa at han var da det.

— Hvordan er den nordpå?

— Verre.

Martin Z. Doanes mørknet ytterligere.

— De skulle ikke tilfeldigvis nordover vel? Jeg ville være svært glad for å få selskap.

— Jeg skal sørover.

Mannen fra Chicago gløttet forskende på ham.

— De er vel ikke tilfeldigvis en av disse AVG-gutta?

— Nei.

— En fin samling flyvere, etter hva jeg har hørt. De har vel ikke truffet en skrue som heter Conway? Han flyr for den kinesiske regjeringen. Det sies at kineserne betaler ham et tusen dollar i uken med et tillegg på et tusen for hvert japsefly han skyter ned. Og han har skutt ned en masse.

Brant Conway så tankefullt på ham.

— Til å være en fremmed i disse traktene later De til å ha rede på en hel del.

Chicagomannen klukket.

— Det er ikke så rart. Hjemme skriver avisene side opp og side ned om ham... Han forsøkte å tømme glasset sitt, og stengah'en var nær ved å kvele ham. — Han er rene helten hjemme der jeg kommer fra. Det skal bli artig å treffe ham når jeg kommer til Chungking. Kanskje få riste labben hans også. Det skulle vel vært noe! Han løftet glasset igjen.

Den dystre lyden av tunge gong-gongslag som erstattet flyalarmsirenen i Laosan, voldt nesten panikk blant de burmesiske guttene rundt depotet, og skapte sterk uro hos alle de andre. Som alt annet i Burma var selvfølgelig beskyttelsesrommene fullstendig utilstrekkelige. Hvite og innfødte hadde bare noen sekunder på seg til å komme inn i de elendige brakkene som tjente som beskyttelsesrom, eller til å styrte inn i jungelen for å berge seg der, hvor det myldret med giftslanger.

Den lange amerikaneren overlot til sin trinne landsmann å klare seg selv. Han kommanderte en av guttene i depotet til å hjelpe med å bære den sårede lastebilsjåføren bort.

Brant Conway la så på sprang til en luftvernstilling i nærheten. Den var så vidt han visste den eneste i Laosan, med unntagelse av et par maskingeværer, noen alminnelige geværer og en og annen gammel revolver.

Den japanske formasjonen på åtte bombefly sirklet over Laosan. Så skjøt de plutselig ned i skrå vinkel med en fart som fikk bladene på trærne til å stå på ende. Bombene de slapp på veien ble fulltreffere. Den første forvandelt til full-lastede amerikanske lastebiler til brennende vrak. En håndfull britiske soldater slet med sin luftvernkanon, og Conway ga dem en meget beleilig håndrekning. De skropelige husene sto i lys lue, kvinner og barn skrek og gråt, bikkjer hylte og knurret og smatt mellom beina på folk og var i veien over alt. Bombeflyene tok en sving og kom så dukkende igjen. De tok det i ro og mak som på en manøvre. De ventet seg ikke motstand. Hadde ikke Den Oppgående Sols land nå i over fire år hersket over Østens himmel?

Da kom plutselig som ved et mirakel to jagere glidende frem av disen. De satte rett på japsen. De fløy ving ved ving som et godt innarbeidet team, og hva de rakk å utrette virket utrolig for øyenvitnene. I løpet av tyve sekunder styrtet seks av de japanske bomberne brennende til jorden, mens de to resterende forsvant i utrolig fart — den ene med en lang røkhale etter seg. De to jagerne stupte triumferende ned over Burmaveien, som et tegn på at

de hadde erobret slagmarken. Nå så man dem tydelig fra marken. Over begge jagernes snuter lyste hodet av en grinende, sabeltannet tigerhai! Det var de amerikanske frivillige.

II.

Flybase i jungelen.

For å ha noe å gjøre, og for å unngå Martin Z. Doanes geskjeftighet, hjalp Brant Conway til med å rydde vekk bilvrakene og ta hånd om den delen av lasten som ikke var ødelagt, slik at bilkaravanen kunne komme igang igjen. Til å være en sivilist og fullstendig ukjent med krigen og bombardement av forsvarsløse mennesker, opptrådte Doanes med en overraskende selvsikkerhet. Brant betraktet ham på avstand idet han klatret opp i en lastebil for å fortsette sin besværlige reise til Chungking — eller hvor det nå var han skulle.

Laosan sto i flammer, skalv fremdeles i fryktens frostsakinger. Bikkjene tutet og gnedret, sårede skrek og jamret seg og kvinner og barn gråt fremdeles da en mann kom slentrende inn i byen ved nitiden om kvelden. Han var iført en flyveruniform som var slitt i filler. Med et bredt flir i det godmodige ansiktet sitt spankulerte han litt hjulbent gjennom den ødelagte byen. Han så seg omkring og gikk så inn i den falleferdige amerikanske depotbrakken.

Han var omkring 35, bred over skuldrene, med en oxenakke som en bryter, og det murstensrøde ansiktet ble prydet av en veldig kroknesse som fikk ham til å minne om en toucan, en av disse komiske, søramerikanske fuglene som en kan se hist og her i zoologiske haver. Derfor var også klengenavnet hans i AVG «Toucan» Peters.

Den kraftige stemmen hans var hæs av tørst.

— Jeg måtte nødlande et par miles herfra, i en sump, forklarte han. — Jeg trenger en gjeng med meg som kan hjelpe meg å få flyet i land. Og så må jeg ha litt wire for å lappe sammen en skadd ving, bensin og et par ammunisjonsmagasiner. Men først av alt vil jeg ha en gin med tonic... mye

tonic... sånn fifty-fifty er passelig... Hallo der, gispet han og stirret på Conway.

Det var ikke akkurat en hilsen. Det var nærmest et utslag av hans forbløffelse over å treffe en kar av sin egen støpning her.

Begge amerikanerne stirret på hverandre uten å si noe en stund. Så tømte Peters den kraftige drinken sin uten å blunke.

— Kanskje jeg får lov å gjette litt? sa han henkastet, og det var som den digre nesens hans formelig været av nysgjerrighet. — Er ikke De Brant Conway?

Brant stirret tilbake. — Kanskje det.

— Ved alle himler! Har De noen gang hørt tale om en fyr som heter Les Peters?

Conway smilte litt da han svarte:

— Toucan Peters?

— Well, kamerat. Du har kanskje vanskelig for å tro det, ettersom jeg faktisk har vasset til halsen for å komme hit. Men det er altså meg. La oss gi labb på det. Herregud, så glad jeg er over å treffe deg, Brant.

De vekslet håndtrykk.

— Men hva i helsike gjør du her? spurte Peters nysgjerrig. — Jeg trodde du var Chunkings enmannsluftflåte?

— Det var jeg helt til for en uke siden. Men nå har jeg ikke noe fly.

Peters plystret og bante litt. Så sa han:

— Vi har det nesten like ille sjøl. Men det betyr ikke at det ikke står en P-40 og venter på deg — hvis du vil ha den da.

— Jeg har vært på jakt etter noe slikt helt siden jeg forlot Chunking.

— Fint!

— Det var en flott forestilling dere ga her i ettermiddag. Gratulerer med den, sa Conway hjertelig. — Hva var det som tvang deg til å nødlande?

— Et par kuler hadde forvillet seg inn i bensintanken. Jeg har fikset skaden, men jeg må ha bensin. Red Willis satt i den andre kjerra. Du har kanskje hørt om ham?

Peters fortsatte å stirre på ham.

— Akkurat som jeg har tenkt meg deg, sa han. — Jøss, du er rene fantomet for noen av oss. Det går en masse

rykter om deg. Det sies at du bærer minst femti japseskalper ved beltet ditt.

— Betydelig overdrevet, ville Mark Twain ha sagt.

— Og hvor har du gjort av alle juvelene dine? Rubiner så store som dueegg? Det de kinesiske mandarinene og madame Kai-shek har gitt deg?

Det sjeldne smilet til Brant Conway fløy igjen over ansiktet hans.

— Å, dem har jeg kastet. Jeg hadde bare et helvetes bråk med å passe på dem. Kan jeg by deg på en drink til?

— — —

Medlemmene av «de frivillige» var jevnt over for gamle til å komme inn i de ordinære luftstyrker. De var antatt etter hva de var verdt — som flyvere.

Noen av dem hadde vært trafikkflyvere hjemme, postflyvere eller testflyvere. Det var menn som hadde fløyet maskindeler til utilgjengelige grubefelter over de upålitelige Andesfjellene eller Sierras, noen hadde fløyet medisinforsråd til nødstedte malmletere i Alaska. De hadde fløyet blindflyvning gjennom rasende snestormer, gjennom raviner der bare menn, som har alle ørnens instinkter, kunne gjøre seg håp om å komme fra det med livet.

Les (Toucan) Peters var født i California. En tid var han postflyver i ruten San Fransisco—Salt Lake City og var kjent som en av de dyktigste pilotene på den ruten. Hva som fikk ham til å stikke av til Chili er ikke helt klart. Kanskje det var pengebegjær. Der fløy han høyeksplosive saker for en engelsk grubeeier over de fem tusen meter høye Andesfjellene, skapte seg en liten formue og ødslet den bort på en ukens intens festing i Buenos Aires. Etterpå fikk han beskjed om at hans tid som flyver var slutt. Hjertet hans virket ikke helt som det skulle.

Her i Indokina hadde han skutt ned 21 japanske fly. Mens han nå tømte den andre drinken sin, fortsatte hans inkvisitoriske nese å peke rett mot Conway.

— Du minner om en kar som var prøveflyver for marinen.

— Jaså?

— Det var en kar som het Jeffries, og han arbeidet for Bryson Aircraft Company i Santa Monica hjemme i Ca-

ifornia. Det var litt av et mannfolk. Ken Jeffries var den første test-pilot som fikk måleren ned i 12G* og likevel greide å få flyet i planflukt igjen uten å miste øynene ut av hulene. Det var for seks eller syv år siden. Jeg vet ikke hva det ble av ham. Kanskje han gikk så høyt med en kjerre at han aldri kom ned igjen.

Conway satte sitt tomme glass på disken.

— Det er best vi setter i gang så du kan få flyet herfra før japsen får snust deg opp, sa han.

— Ja.

— Plass for en passasjer?

— Det kan du banne på.

De fikk samlet en flokk kulier, ammunisjon og bensin og ga seg i vei inn i skogen. Alt måtte bæres på ryggen. Bare et muldyr eller en jeep hadde kunnet trenge seg frem gjennom jungelen, og de hadde ikke noen av delene for hånden. Kolonnen beveget seg langsomt fremover, og for hvert skritt den tok ble myriader av sultne moskitos vakt til live.

Brant Conway gikk og tenkte på hva Toucan hadde sagt om testflyveren Ken Jeffries, og han husket en del av sine opplevelser de årene. Det var som om Peters leste tankene hans, for det eneste han sa på ferden gjennom jungelen var:

— Ja, kamerat. Han var en prima fyr — Ken Jeffries.

Flyet lå på en forlatt rismark med hele buken nede i gjørmen. Det regnet hele natten, og selv med hjelp av kuliene var det et herkulesarbeide å slepe flykroppen opp av sølen og inn på tørr mark. Men ved dagry klarnet både situasjonen og været. Tankene ble fylt med bensin, ammunisjonen ble brakt ombord. Og mens solen farvet jungelen i de mest fantastiske sjatteringer av grønt og purpur, lettet flyet og satte kursen sørover. På den måten kom Brant Conway til AVG-leiren i Lashio.

Der hadde flere hundre kinesere sammen med noen arbeidsvillige burmesere fått istand en operasjonsbase for de Flyvende Tigrene. Startbanene var til og med belagt med permanent dekke.

* 1G = tyngdekraftens vanlige virkning på det menneskelige legeme.

Alt var blitt gjort for å beskytte de dyrebare flyene og reservedelene. Hangarene var bygget lengst mulig inn mot jungelen og dyktig kamuflert, og bensindepotene var gravet ned.

Da Les Peters landet var Red Willis, hans gruppekamerat, den første som kom stormende mot ham.

— Det var det jeg visste, skrekk han for å overdøve motorlarmen. — Jeg sa til dem at du kom til å klare det... Han ga Peters et vennskapelig puff med albuen. — Jeg sa til dem at selv om kjerra di' ble smadret ville du komme flyvende tilbake for egen maskin og med den på ryggen.

Willis — tidligere stand-in-flyver i Hollywood, var liten av vekst og senesterk. Ansiktet hans var så solbrent at det virket nesten svart, og han var så rynket at det var umulig å gjette seg til hans alder. Øynene hans var uvanlig blå, og over dem kom det til syne en rød lugg. Han så ut som en morsom ape, men han var livsfarlig når han var i kamp, og absolutt ukjent med ordet frykt.

— Red, sa Peters. — Her har du Brant Conway. Han skal bli en av oss.

— Brant Conway? Red stirret på ham med en blanding av respekt og forundring før han rakte frem en utrolig liten hånd.

— Velkommen, Brant!

— Takk, Red.

Som alle i AVG hadde Willis hørt tale om den uforferdede flyveren som hadde kjempet alene på den kinesiske fronten. Tidligere hadde han et par ganger truffet ham på forskjellige flyfelter i California — men da hadde mannen hett noe ganske annet enn Brant Conway.

De gikk sammen bort til de kamuflerte beskyttelsesrommene, hvor Brant traff noen av de andre AVG-flyverne og fikk anledning til å hilse på deres berømte lærer og sjef, Brant var velkjent med de nye kampmetodene som ble praktisert av de Flyvende Tigrene, og som delvis var årsak til deres forbløffende overlegenhet overfor japanerne. Og nå fikk han på ny høre om dem av den lange, slengete sjefen.

— Jeg trenger ikke snakke for Dem om hva jeg vet om japsen, sa denne

leende. — De vet visst like mye som jeg — eller kanskje mer. Men her flyr vi aldri alene. Vi flyr i grupper på to — unntatt i spesielle tilfeller. Og vær varsom med ammunisjonen. Den begynner snart å bli like sjelden som hønsetenner. Vi forsøker ikke å plukke ned hver eneste fiende vi ser. Vi slår til, kvikt og hardt, og så skynder vi oss hjem til våre respektive vagler igjen. Det er hyggelig å ha fått Dem her blant oss, Conway. General Chiang Kai-Shek ville slett ikke gi slipp på Dem, men jeg fikk overtalt ham.

Da sjefen var gått svermet flyverne sammen om den nykomne og overøste ham med spørsmål. Var det sant at en prinsesse i Kambodja var blitt dødelig forelsket i ham? Og hvordan var det med alle de uvurderlige juvelene som rike kinesere hadde øst ut over ham?

Brant flirte.

— Og nå får du fly bare for å få litt smør til brødet ditt, lo Red Willis.

Smør til brødet! AVG-pilotene fikk fem hundre dollar måneden, og fem hundre dollar for hvert fly de skjøt ned. Men på det harde vilkåret at flyet måtte finnes og identifiseres. Fiendtlige fly som ikke ble funnet, ble ikke regnet meg.

— Og vi har sikkert mistet to hundre japs på den måten, klaget Peters.

AVG maste stadig på Washington for å få flere jagere og bombefly. Alle loftene som strømmet inn fra Washington var deres stadige samtaleemne. De snakket ytterst sjelden om seg selv og sine bedrifter.

— En tid hadde vi bare tolv jagere her, sa Jimmy Frettsen som tidligere hadde vært postflyver i Alaska. — Og alle tolv var gjennomhullet som sveitseroster.

De hadde altfor lite fly nå også. Og det var bare fordi Charlie Bade var blitt såret dagen før at de hadde et fly ledig, slik at Conway øyeblikkelig kunne gå inn tjenesten.

Samtalen ble avbrutt ved at radioen meddelte:

— Japanske enheter har trengt inn i Rangoon.

Pilotene fikk øyeblikkelig ordre om

å holde seg beredt til et angrep ved daggry. Bombefly skulle gå til angrep og jagerne skulle eskortere dem.

III.

Døden over Rangoon.

Rett før starten fikk flyverne sine instruksjoner i henhold til de siste underretninger fra de flyktende myndigheter i Rangoon. Man studerte karter og bestemte seg for formasjonene. Brant fikk tillatelse til å fly i triangelformasjon med Red Willis og Peters. Det var på denne måten at Luftens Tre Musketerer ble dannet. Om kort tid skulle Musketerene bli fiendens skrekk — den mest forhatte og fryktede flyvende formasjonen under Indonesias himmel.

De startet da solen begynte å forgylle templene oppe i fjellhøyden. Bombeflyene gjorde først sin jobb og slapp sine egg der de kunne gjøre størst skade. Åtti japanske fly steg opp fra sine hangarfartøyer for å ta opp kampen. De Flyvende Tigrene kastet seg over dem, skrikende og spottende, og 22 fiendtlige fly gikk med i første omgang.

Det var en vakker morgen. Så langt pilotene kunne se lå den Bengalske bukten under dem som et dyplått teppe. Enslige skyer hang og duvet på himmelhvelvet, det var som om de hang i usynlige wirer. Denne luftige slagmarken fikk nå nye girlander av røk — svart, hvit, grå... fra fly som styrtet mot den blennende, blå flaten for å slå den til skum. Og sporlysenes røde og gule streker tegnet seg som et dagfyrverkeri, mens luftvernildene der nede dekorerte luften med den svarte røken fra eksplosjoner. På vannet lå fartøyer, fullpakket med små, gule menn. Fartøyene var omgitt av kruttrøk, og gjennom den kunne man skimte kanonene.

Conway fløy bak og noe over Willis og Les Peters. Hva de eventuelt måtte gå glipp av, unngikk ikke ham. Det var overraskende hvor effektiv formasjonen viste seg å være. En gruppe på 12 Zeros kom rusende inn fra havet i kvadratformasjon. Uten å endre sin formasjon en hårsbredd, styrtet de tre Musketerene rett gjennom den japanske firkanten. Conway slengte ut en

salve fra sin 303-kanon og en av japanerne fløy i filler i luften omtrent som et mekanisk leketøy går i stykker. Maskindeler ble spredt til alle kanter. En japansk salve hadde perforert Les Peters fly uten å gjøre noen alvorlig skade. Conways høyre ving hadde fått et gapende sår av en granatsplint. Han fikk et glimt av Jimmy Frettsen som falt ut av formasjonen mens en svart-rød røk strømmet ut av flyet hans. Jimmy kom seg fri av flyet, fallskjermen åpnet seg, men han falt ned i havet uten noen venn i nærheten som kunne berge ham.

Det var som om Conway sprutet sitt konsentrerte hat ut gjennom kanonene sine. Han gikk til angrep på to Zero'er som kom mot ham, side om side. Han smatt mellom dem, og han kjente kulene hvine rundt seg. Begge Zero'ene gikk ned. Han gjorde en bråsving og kastet seg over en ny Zero, fanget den inn og så piloten synke død om ved spaken.

Han steg igjen og så seg om. Han skammet seg da han så at han hadde brutt formasjonen. Han hadde fløyet alene altfor lenge! Han slo på mikrofonen med den venstre hånden og forsøkte å komme i kontakt med Red eller Les. De svarte ikke. De var for hardt engasjert i kampen til å være opplagt på en prat. Brant klatret høyere. Han ville opp så han kunne få oversikt over hvor han best trengtes. Mens han steg fikk han se en T tegne seg mot en sky, og selv på den lange avstanden kunne han se at det ikke var noen Zero eller i det hele tatt japansk fly. Mens han manøvrerte for å komme i angrepsposisjon så han at det var Messerschmitt 109 F, en førsteklases jager. Han visste naturligvis at tyske flyvere tjenestegjorde som instruktører hos japsen, men det var ytterst sjelden at deres fly trådte i direkte aksjon i japansk tjeneste. Tyskeren satt der oppe som en falk som ventet på det beleilige øyeblikk til å slå ned på et høvelig bytte. Brant kunne ikke motstå fristelsen til å gi seg i kast med ham.

Han presset flyet sitt til det ytterste for å komme i en beleilig angrepsstilling. Men i neste øyeblikk hadde tyskeren gjort en perfekt sving slik at

han praktisk talt kunne stappe Brant i vestlommen. Brant loopet, gikk i skarp stigning, tvang flyet til å rotere som et hjul om sin egen akse, dukket fort, men det lyktes ham ikke å riste av seg Messerschmitt.

Gang på gang ventet Brant på det som måtte komme, ventet med rolig sinn og hjerte, til tross for at han ennå ikke hadde kunnet forsone seg med det som var hendt hjemme. En forbrytelse, begått i et desperat, fortvilet øyeblikk. Hvorfor pepret ikke tyskeren ham med alle maskingeværene sine? Han kunne når som helst drepe Brant, men det lot til at han på vanlig gestapomanér ville pine ham først.

— Hallo Conway! Hallo Conway! Hørte han over eteren. — Slutt formasjonen, Conway! Slutt formasjonen!

Det var Toucan som anropet ham.

— Beklager, Toucan, svarte Brant med sammenbitte tenner. — Men jeg har en hel del annet å tenke på nå.

Han var helt nede i to tusen meters høyde nå. Det var som Burmas flategrønne fjell og daler kom rusende mot ham. I sin fortvilelse gjorde han en halv loop, og til sin forundring fikk han øye på tyskerens hale. Han rettet seg opp, rørte venstre fotspake og satte kanonen i sving. Han så hvordan ildskurene rev i filler den blå flykroppen. Tyskeren steg nesten loddrett for å gjøre et nytt loop. Brants kanoner spyttet atter ut sin dødbringende ild. Kulene slo gjennom tyskerens ene vinge. Et lett trykk på venstre fotspaken igjen — og kulene boret seg inn i flykroppen.

Messerschmitt gled over på den ene vingen og falt siden i spinn ned mot alt det grønne der nede. Brant fulgte etter. Bare for sikkerhets skyld sendte han enda en kulesprut som skar av den ene vingespissen. Som ved et rent mirakel lyktes det tyskeren å rette opp maskinen sin i fire hundre meters høyde. Men Brant hang fremdeles i halen på ham. Han så hvordan kulene flenget førerkabinen og smadret tyskeren der inne. Snart styrtet det tyske flyet til marken og ble liggende som et flammende bål. De innfødte løp til alle kanter som vettskremte maur. Det var

Jimmy Frettsen falt ut av formasjonen mens svart røk strømmet ut av flyet hans.

som om djevelen selv hadde slått seg ned hos dem.

Brant så seg om for å få en peiling på hvor han befant seg. Han oppdaget at han under kampen var kommet langt inn over landet. AVG-toktet var tydeligvis avsluttet. Han var vel femti miles fra Rangoon nå, og de fly som hadde greid seg, var sannsynligvis langt på hjemveien. Og så oppdaget han noe som virket betydelig mer oppskakende på hans sjelefred: bensintankene var nesten tomme. I hvert fall hadde han sikkert ikke nok bensin til å nå tilbake til Lashio.

Antagelig befant han seg omkring ett hundre miles fra sin base. Til høyre for seg hadde han det utilgjengelige Shan-platå. Han hadde en chance til å nå Salween, men det var langt fra Burmaveien, og han hadde ingen anelse om hvordan han skulle greie å få bunkret i disse traktene, eller om det overhodet lot seg gjøre å gå ned. Dette var hans første tur med AVG, og han var svært lei seg for at det var gått slik.

Han fløy videre med bensinmåleren på null og håpet på flakset sitt. Han slo av motoren og begynte på lykke og fromme å gli nedover. Han så at Salween var bombet systematisk, og at den praktisk talt var helt ødelagt. Men til venstre, i utkanten av byen, lå et stort, hvitt hus med minaretter, og omgitt av de flotteste grønne plener han noen gang hadde sett. Hele eiendommen var inngjerdet av banantrær og tamarisker. Det var særskilt iøyenfallende, siden det lot til å være den eneste eiendom som var spart av japsen.

Brant takket sin lykkestjerne for det, gled mykt ned på en av plenene, levte en perfekt trepunktslanding og rullet noen meter over den jevne marken. Han hoppet ut og undersøkte skadene på flyet — og de var mange. Men ingen av dem var virkelig alvorlige, ingenting som ikke bakkemannskapet i Lashio kunne fikse på.

To burmesiske tjenere møtte ham.

— Jeg må ha litt bensin, sa Brant.
— Brensel — olje.

— Ja, sahib. Vår store bås og herre sier du komme inn i huset. Være så snill kom.

I den svære portikaen sto en tykk, liten fyr, kledd i en europeisk lindress. Det runde ansiktet hans var mørkt som teak og strålte av en buddhaliknende allvitenskap, og det lå et glimt av lur forslagenhet i de mørkebrune øynene hans.

— Aha, min kjære venn, mr. Conway, ser jeg, sa han på perfekt engelsk.
— Velkommen til mitt hjem.

Det var sir Gundra Dassam, en burmesisk kjøpmann med en enorm formue. Conway hadde truffet ham i Chunksing og i Chiang Kai-sheks hovedkvarter. Det lot ikke til at hans nærvær hadde vært videre velsett der, men det var derimot de varene han kunne levere.

Utdannet i Oxford, var han en dyktig sprogmann, en varm tilhenger av Pandit Nehrus prinsipper og en besværlig forkjemper for et Burma, fritt for engelsk innflytelse.

— Skal man dømme etter Deres utseende må De ha vært på krigstokt, sa han smilende.

Brant mumlet noe om morgens raid mot Rangoon.

— Japsen er gått i land der, forklarte han.

Sir Gundra nikket som om han var fullt på det rene med situasjonen.

— Jeg tror ikke vi har noe å være redd for, sa han.

— Jeg tenker på meg selv, svarte Brant skarpt. — Jeg eier ikke bensin, og jeg er pokker så hissig på å komme tilbake til basen min.

— I Lashio, antar jeg.

Brant holdt på å si ja. Så tok han seg i det og spurte bare om sir Gundra kunne overlate ham noe bensin.

— Jeg tror nok at jeg kan greie å ordne det. Dessverre fikk japsen rede på at det fantes svære engelske forråd her. De bombet oss i går kveld og i dag morges. Jeg tviler på at det finnes mye bensin igjen. Vi må skaffe Dem det De trenger på annen måte, og det vil ta tid. Under alle omstendigheter, min kjære Conway, må De regne med å bli her natten over.

— Har De telefon?

Den rike kjøpmannen pekte. Brant kom i kontakt med hovedkvarteret i

Mandalay. Han oppga navnet sitt og ba dem underrette AVG's hovedkvarter.

Så kom en tjener og serverte ham en kald drink, en annen viste ham til et baderom hvor det var mosaikkplater istedenfor fliser, og hvor alt metallarbeide var av sølv. Her fjernet han de verste spor av kampen fra ansikt og hender.

Sir Gundra og tjenerne viste ham en oppmerksomhet som bød ham imot. Den var så sleip som olje. Han fikk servert sin lunch i en patio hvor små burmesergutter gjorde luften kjøligere med sine digre palmebladsvifter. Lunsjen var deilig, duken var flekkfri. Han hadde nesten glemt at slikt noe eksisterte. En ung pike på omkring atten år gjorde ham selskap ved lunsjen. Hun var det mest bedårende vesen Brant noen gang i sitt liv hadde sett. Den velskapte kroppen hennes var drapert i en indisk kjole av grønn silke. Det ovale ansiktet var gyllenbrunt, og øynene milde og store som på et rådyr.

— Min datter Kali, presenterte sir Gundra. — Det er bensin underveis til Dem nå — fra Toungoo. Men den kan ikke komme hit før i morgen tidlig. Og til den tid står jeg helt og fullt til Deres tjeneste. Spiller De sjakk?

— Dessverre ikke.

Piken satt der med sine juvelsmykkede hender i fanget. Hun stirret på Brant som om han var en ny og ukjent Gud. Hun var helt hypnotisert av ham. Hun deltok ikke i samtalen som hennes far helt og holdent tok hånd om. Han anklaget åpent britene for å ha fremkalt katastrofen i Europa, og han erklærte at han for lenge siden hadde skjönt at både Hongkong og Singapore måtte falle.

— En hel serie med tåpelige underverdinger av de japanske styrkene... erklærte han snakkesalig. Brant fikk inntrykk av at han var umåtelig fornøyd med de prestisjetap den hvite mann hadde lidt i Østen.

— Burma kommer til å falle, fortsatte sir Gundra rolig. — Og det engelske imperiet kommer til å miste India. Det er som det skal være. Mitt hjerte blør for kineserne, men de har bevisst latt seg lede på avveier av engelske kapitalister. Jawahrial Nehru, — en av

de mest strålende tenkere jeg har hatt den ære å treffe — ga sitt løfte, — Indias løfte — for mange år siden. Men han er fremdeles overbevist om at med alle sine myldrende millioner er det helt nødvendig at India selv står fritt før det yter hjelp til China.

— Det er all right for meg også, sa Brant. Vårt mål er å gjøre alle mennesker fri. Men det kan vi ikke, for alle tyske og japanske militarister er tilintetgjort.

Etter lunsj gikk han sammen med sin vert og Kali over plenen for å inspisere det medtatte flyet sitt. Det var verre enn han husket det. Vinger, flykropp og ror var gjennomhullet av kuler, slitt i stykker av granatsplinter. Stumme vitnesbyrd om at en krigsflyver hvert øyeblikk var utsatt for en dødstrusel som overgikk all fantasi. Kalis øyne ble enda større av redsel mens hun betraktet flyet. Og hun snudde seg mot Brant og sa på utmerket engelsk:

— Men hvordan i all verden greide De å unngå?

— Rene hellet, tenker jeg, lo han.

Hun var fullstendig fascinert. Hun forlangte å få rede på alt som var hendt i den dødens malstrøm han tydeligvis var sluppet unna. Brant spurte om hun ville sitte inne i cockpitten. Kali skaly over forslaget, men de store, skremte øynene hennes kunne ikke skjule den besettende beundring hun følte for ham.

Dagen gikk stille over i skumringens purpur, og Brant innså at han hadde ikke annet å gjøre enn å ta det med ro og overnatte her. Men det forekom ham som om sir Gundra Dassam tross all sin vennlighet og gjestfrihet ikke gjorde noen større anstrengelser for å skaffe bensin til morgendagen. Han hadde bare sagt at den var underveis fra Toungoo.

IV.

Flyverkneip.

Natten var mørk og uten måne, men ute fra den retningen Rangoon lå så man et høyrodt ildskjær. Og til og med i Salween — en kilometer fra sir Gundras hus, brant det ennå. Brant hadde forsøkt å komme inn i byen til fots,

for om mulig å skaffe seg bensin. Men det hadde ikke lyktes. Nå hadde han gitt opp. Kali spilte mandolin for dem og sang med lav stemme noen av de innfødtes vemodige sanger. Brant begynte å føle seg søvning. Han hadde vært oppe hele natten for å studere karter og ordrer foran det forestående AVG-toktet.

Han ba om unnskyldning fordi han var trett, og ble vist opp til værelset sitt. Han holdt på å kle av seg der inne i mørket da han hørte en forsiktig banking på døren. Han åpnet og oppdaget Kali i mørket utenfor.

— Ikke la flyet Deres være der ute uten bevakning, hvisket hun.

— Hvorfor ikke?

— Jeg tør ikke si noe mer.

— Takk.

Hvilken grunn hun hadde hatt for å advare ham, skjønnte han ikke riktig, men han kunne ikke ignorere det hun hadde sagt. Han fikk på seg klærne i en fart, kjente etter at pistolen var på plass og gikk så forsiktig ut på balkongen. Det var bare tre meter ned til jorden. Han svingte seg over kanten, lot kroppen synke, slapp taket og tok jorden med fjærende mykhet. Ingen hadde hørt ham. I første etasje lyste det hist og her. Han smatt forsiktig utenom lysene og la kursen rett mot flyet, forberedt på å våke over det hele natten uten å få sove.

Gresset var så duggvått at han ikke kunne ligge på det. Derfor klatret han opp i cockpitten. Det var svært stille rundt ham. Denne stillheten forsøkte å vugge ham i søvn, tross hans mest forvilte anstrengelser.

Men plutselig ble han lys våken. Noen holdt på å sage i flyet hans.

Understellet! Med pistolen i hånden, lot han lommelykten spille over scenen under seg. Skrekkslagne små, brune ansikter stirret opp mot ham. Burmesere! Nakne bortsett fra kluten rundt livet. Brant hoppet ned på jorden, men alt han kunne se var to-tre små skikkelser som pilte av sted i mørket.

En nyoljet stålsag var blitt liggende igjen i gresset. På en av stagen til landingsunderstellet så han et svakt merke av tennene dens. Men det var heldigvis så lite at det ikke betydde

noe. I taushet takket han Kali for den betimelige advarselen hennes, og han husket sir Gundras ytringer:

— Burma kommer til å falle!

Ja, tenkte Brant barskt. Ved hjelp av forrædere blant burmeserne selv. Hvordan i helsike skal jeg komme herfra?

Natten gikk irriterende langsomt. I retning av Rangoon var fremdeles den mørke himlen flammerød. Han hørte en dump eksplosjon langt borte. Så ble himlen enda rødere.

Bensin som brenner, tenkte han ironisk. Tusenvis av tonn med bensin som er satt i brann av englenderne! Og jeg som bare trengte et par hundre liter!

Han bestemte seg for at så snart morgenen kom skulle han ha et kraftig oppgjør med sir Gundra i anledning av sabotasjeforsøket på flyet. Men det ble ikke nødvendig. Så snart daggryet kom med sine blendende vakre farver, kom også et P-40-fly sirkulende ned fra himlen. Flyet landet et stykke borte på plenen og skled som en drosje bortover den helt til det sto ving ved ving med Conways fly. Toucan hoppet ut.

— Hva i helsike er det som foregår her? spurte han. — Skuldet du krigen for å komme i teselskap? Eller er det her du stikker unna din berømte juvelskatt? Han gløttet bort på det svære, rikt utsmykkede huset.

— Det siste stemmer, flirte Brant. — Tok du med deg bensin?

— Hva ellers tror du jeg kom for, gutt?

Brant forklarte situasjonen, og mens Peters begynte å losse av bensinkaner gikk han selv opp mot huset. En av tjenerne var oppe. Han gjorde dyp salaam. Brant ville akkurat snakke til ham da han fikk øye på Kali. De store, mørke øynene hennes skinte da hun så ham.

— Jeg ville gjerne snakke med Deres far, sa han kort.

— Jeg er redd han sover ennå.

— Vel, hils ham og si at jeg ikke trenger den bensinen som er underveis hit. Og takk for alt. Jeg er spesielt Dem meget takknemlig.

Han gikk tilbake til flyet og hjalp Peters å slå seksti gallons over på tankene, klatret opp i flyet og var snart

Med pistolen i hånden lot han lommelykten spille over scenen under seg.

etter i luften mens en burmeserpике som het Kali sto i portikaen og stirret etter ham. Stirret helt til flyet bare var en sølvblank prikk som ble suget inn i den skinnende morgenhimlen.

I Lashio leverte han sin rapport til sjefen. Før han kom var alt tre Zero'er, som styrtet ned, godskrevet hans konto.

Nå kunne han fortelle om Messerschmitt. Og siden ingen av flyverne hadde sett den kampen, samlet de seg om ham for å få vite mest mulig.

Raidet mot Rangoon var blitt en stor seier. Men Jimmy Frettson og Rouny Willercy var ikke vendt tilbake. Et av bombeflyene var også strøket med. Men

sett i store trekk var ikke angrepet blitt så kostbart. 3 fly mot 22 japanske. Men likevel kunne de bare hemme den japanske fremrykningen. De trengte et par hundre nye fly i stedet for den håndfull de hadde tilbake.

Da Brant og Toucan var blitt alene sa den siste:

— Kjenner du en fyr som heter Doanes? Martin Z. Doanes? Tjukk liten tasse, vralter som en gås.

— Jeg tror det, svarte Brant. — Han kom bort og snakket til meg for noen dager siden i Laoshan... der du plukket meg opp. Han sa han var representant for Armour Packing Company, Chicago.

— Du trodde ham kanskje ikke? Eller hva?

— Hvorfor ikke?

— Han er spanser, sa Toucan ettertrykkelig. — Ikke tvil om det. Det står skrevet over hele fyren. Den slyngelen har en returbillett i lommen. Og han tenker ikke på å returnere alene til koselige, gamle USA.

Brant var blitt taus. Og ettertenksom.

— En FBI-mann, fortsatte Toucan. — Onkel Sam har en frobannet lang arm når han først rekker den ut for å grafse til seg en fyr. Det er ganske artig. Onkel Sam med bukkeskjegget bryr seg ikke om hvor mye han skal spandere når det gjelder å få satt en kar bak lås og slå. Han setter etter ham til han har fått tak i ham — krig eller ikke krig — det vedkommer ham ikke.

— Hvor har du møtt henne Doanes? Det var bare en tanke ustøhet i Brants stemme.

— Her. I går ettermiddag. Han spurte etter deg.

— Hyggelig av ham, sa Brant og forsøkte å virke nonchalant. — Hvor er han nå?

— Å, sjefen ba ham dra til helvete og ta med seg papirene sine. Var han ute etter en kar, fikk han søke andre steder enn her. Men han ga seg ikke. En nysgjerrig liten satan. Han kom til meg og spurte om jeg kjente deg. Jeg sa jeg hadde kjent deg. Jeg fortalte riktig pent om hvordan vi hadde begravd deg i går etter raidet mot Rangoon. Red Willis og jeg tok ham med

til en grav hvor vi hadde puttet ned en japansk flyver. — Han ligger der nede, hvis du vil snakke med ham, sa jeg. Han så ut som han skulle til å tute. Han sa det var svært leit, for han hadde truffet en som lignet deg akkurat i Laoshan.

Flykampene fulgte hverandre som perler på en snor, og de krevet store ofre blant AVG. Forsyningene var elendige og de måtte samle sammen alle de kinesiske kuliene de kunne få tak i, og trenge dypt inn i jungelen på Shan-plataet for å sanke sammen better av forulykkede fly, motorer, deler og alt som ikke var totalt ødelagt. De brukte dette til å lappe de få flyene de ennå hadde tilbake.

Ikke bare det, men Tigrene trenet seg opp til å bli en flokk dyktige guerilljakrigere når det gjaldt å forsyne seg med mat, ammunisjon og bensin fra umistenksomme japanske transportkolonner som brakte med seg fornødenheter AVG mente de hadde større bruk for. Ja, det sies til og med at de indiske troppene meget mot sin vilje måtte bidra til AVG's forsyninger på samme måte.

Imens fortsatte kampen. En dag skjøt de Flyvende Tigrene ned 26 japser, og Brant kunne notere seg for sin fjortende flyseier siden han sluttet seg til Tigrene i Lashio.

Men de japanske troppene fortsatte å avansere, de engelske å retirere. En sønderslitt, spøkelsesaktig armé hvor selv sårede måtte forsøke å slepe seg frem på egen hånd — stadig med japsen glefsende i hælene.

I denne hektiske tiden var det at «de tre musketerer» for alvor gjorde seg fortjent til navnet. De hadde pukket på å få lov til å utvikle sin felles teknikk i luftkamper, og samarbeidet deres var nå førsteklasesse.

Det var et praktfullt syn å se dem starte. De fløy i en triangelformasjon så perfekt at man kunne tro det ene flyet var bundet til det andre med usynlige tråder. Brant Conway fløy førerflyet, Peters var til høyre, litt bak ham, og til venstre dekket Red Willis fløyen. På grunn av denne nøyaktige formasjonen kunne man straks se hvem de

var, selv når de var flere tusen meter oppe i luften.

De landet mens de fremdeles holdt sin triangelformasjon, satte hjulene i marken samtidig, og når flyene sto stille kunne man ikke se at formasjonen hadde endret seg en tomme.

Sent en ettermiddag hadde kinesiske speiderfly oppdaget en gruppe på 43 japanske bobefly på en flyplass ved Toungoo. AVG-bombefly bega seg på vei, eskortert av trioen som fløy i vel seks tusen meters høyde. Langt nede under seg kunne de se ilden fra eks-haustrorene på de fiendtlige flyene. Mørket var nemlig falt på. Bombeflyene hadde tømt sin last og var på hjemvei da de plutselig fikk en sveit japanske fly mot seg. Fire av dem dukket ned mot bombeflyene for å innlede kampen. Conway og hans triangelformasjon møtte dem. To av japansene styrtet, mens betene føk av den tredje. Den fjerde pilte hjemover så fort den kunne.

AVG-bombeflyene fortsatte uten å ha lidt noen skade. Nede fra flyplassen spilte 2 lyskaster opp. Etter regelen skulle Musketerene nå ha fulgt bombeflyene.

— Hva mener dere om å gi de strålekasterne en omgang, gutter? Brant kallet Willis og Peters.

— Fint!

Det var et natt-trick som flere ganger hadde slått bakkemannskapet ved lyskasterne med blind redsel. Alt tidligere, både ved Akyab og Yenangyuang hadde strålekastermannskapet dødd på sine poster uten anelse om hva det igrunden var som hadde truffet dem, så fort og glimrende hadde Musketerene utdelt sin *coup-de-grace*. Det hele var naturligvis et djevlesk påfunn.

Først og fremst avhang det hele av Red Willis dumdristighet. Det var han som spilte lokkefuglens rolle. Og så avhang det av samarbeidet mellom Brant og Peters.

Red pleide å dukke ned i to tusen meter, og der vaklet han rundt og forsøkte forgjeves å unngå strålekasterne som ble rettet mot ham. Så begynte han å falle i spinn som om han var truffet av luftvernilden. På den måten trakk han alle lyskasterne til seg.

Imens fløy Brant og Peters langt fra hverandre og fra Willis. Lydløst, uten å bruke motoren, skulle de dukke fra hvert sitt hold rett ned mot lyskasterne, tilintetgjøre dem og deres besetninger før disse overhodet fikk tid til å tenke seg om. De fløy på instrumentene og urene, som var synkronisert på forhånd. Alt måtte passe inn med et sekunds nøyaktighet. Etterpå møttes de tre oppe i luften igjen. Dette ville ha vært et mirakel å være vitne til i dagslys, men da var naturligvis hele manøvren utenkelig.

Atter en gang slo strålekasterne mot Willis. Strømmer av sporlyskuler i alle skiftende farver fra orange til grønt, fløt opp mot ham.

Conway og Peters handlet lynsnart. De styrtet seg loddrett ned mens de pustet tungt gjennom vid åpen munn for å lette trykket mot trommehinnene. De kom fykende som svarte kometer og sparte ilden fra kanonene sine til de kunne være ganske sikre på resultatet.

Og da frøs blodet i årene på de små gule mennene der nede. De befant seg plutselig i et inferno av ild som kom ingenstedsfra. Panikk — men bare et øyeblikk. Noen sekunder etter suget Malayas tørste jord til seg blodet deres. Strålekasterne var slokket — så hurtig som når en blåser ut et lys — og i den alminnelige forvirring forsvant Red Willis og hans fly som nettopp hadde agert fallende løv. Det var djevlesk, det hele.

V.

En flyverhelts siste kamp.

En stund senere fløy Brant i spissen for formasjonen over flyplassen i Lashio, mens de blunket signalene sine og fikk beskjed om å lande. Flyplassen lå plutselig i strålende belysning, mens de landet i fullendt triangelformasjon som de pleide. Da de hadde avgitt rapport gikk de i samlet tropp til messen der Peters som vanlig bestilte en ginsling og de to andre drakk øl.

Jack Trenholm, AVG-flyver og sjefens adjutant, kom inn i messen.

— Brant, sa han. — Gubben vil snak-

ke med deg på kontoret sitt. Det er en kar der som gjerne vil hilse på deg.

— Kommer straks, svarte Brant rolig og drakk ut ølet sitt. Han, Peters og Willis så på hverandre. Ingen av dem sa noe.

Brant hadde tenkt å stikke innom sitt kvarter for å fjerne de verste merker av kampen. Men han ombestemte seg. Han gikk som han var, svart og grimet av krutt og røk, med skitne hender og håret i en uryddig lugg ned i pannen.

Han var fullstendig innstillet på å finne Martin Z. Doanes inne på sjefens kontor. Derfor ble han en smule overrasket da han istedetfor den vesle tykksakken så en langbent, elegant engelsk offiser reise seg fra stolen og komme mot ham.

— Brant — dette er løytnant Charteris fra det engelske hovedkvarter i Burma. Løytnant, dette er Brant Conway.

— Det er meg en glede, sa løyntanten og rakte frem en hånd som var smal og hvit som en kvinnes.

— Brant, fortsatte Chennault. — Jeg vil du skal fortelle for løytnant Charteris om ditt eventyr her forleden — da du på grunn av bensinmangel måtte lande utenfor Salween.

Conway trakk et lettelsens sukk og sank ned på en kasse som tjenestegjorde som stol. I korte trekk redegjorde han for det vitkigste som var skjedd under hans besøk hos sir Gundra Dassam, advarselen han hadde fått av piken og sabotasjeforsøket mot flyet hans.

— Hans datter, sier De? sa Charteris med slepende Oxforddialekt. — Sir Gundra har vært enkemann i mange år, og såvidt vi vet var ekteskapet barnløst. Men det spiller ingen rolle. Han kan jo forsåvidt godt ha en datter på atten.

Han tente en sigarett og fortsatte:

— Natten før dette raidet mot Rangoon ødela japanske bombere de reserverforråd av bensin, ammunisjon og annet som vi i all hemmelighet hadde lagret i Salween. Morgenen etter gjorde de ødeleggelsen fullkommen. Det var et alt for grundig arbeide til å skyldes en tilfældighet. Noen må ha underrettet

japsen om hvor de skulle finne bombe-målene sine.

Brant nikket enig.

— Som De sikkert vet har sir Gundra lenge vært et irritasjonsmoment for oss i Burma. Han påstår at han er rendyrket pasifist, men vi begynner å tvile på det.

Plutselig ble døren til sjefens kontor revet opp, og inn stormet Willis og Peters med uttrykk som ikke spådde godt for dem som var der inne.

— Bevare meg vel, sa sjefen forbløffet. — Hva er det dere vil?

De så seg om i rommet, stirret granskende på den lange offiseren som var en tro type på en englander, og så sa Peters tamt:

— Ingenting. Vi tok bare feil dør.

De rygget ut og lukket døren etter seg.

— Og nå er det skjedd en alvorlig ting, fortsatte Charteris dempet. — Da våre tropper trakk seg tilbake forsvant kaptein Tancred, vår viktigste forbindelsesoffiser. Han kom aldri frem til sitt bestemmelsessted som var Paoshano. Og ruten han tok skulle føre ham gjennom Salween, den ødelagte byen. Han sto på en meget vennskapelig fot med sir Gundra Dassam, og kunne snakke med ham både på hans eget sprog, på kinesisk og japansk.

Charteris gjorde en liten pause for å understreke at det han nå sa, hadde spesiell betydning.

Han kjørte alene i en jeep. I mappen sin hadde han med seg alle planene for hele vårt felttog i Burma, de punkter hvor vi hadde tenkt å angripe — og planer for en eventuell retrett. Jeg er sikker på at ved det minste tegn til fare ville Tancred heller ofre livet enn la disse papirene komme i gale hender. Men hvis våre mistanker er riktige, så er han falt som offer for sir Gundras falske gjestfrihet og vennskap.

Vi skjønte at vi kunne ikke utrette noe med bare å besøke ham. Skulle vi oppnå noe resultat måtte vi ta tyren ved hornene, arrestere ham på bare mistanken og beslaglegge eiendommen hans. Alt nå er ikke burmeserne særlig velvillig innstilt overfor oss. Og gikk vi til en slik aksjon på det nåværende stadium, kunne den bli skjebnesvanger.

Kunne De tenke Dem å fly dit igjen — for vår regning — og undersøke hvordan saken ligger an?

— Jeg tenker nok det. Men jeg har en svak anelse om at jeg ikke kommer til å bli hilst særlig velkommen.

— Men det later jo til at pikebarnet er velvillig innstilt overfor Dem, antydet Charteris. — De er en pen og stilig kar, Conway. Hun kan bli svært nyttig for oss om De... om De...

— Nei, det er utelukket, sa Brant Conway skarpt. — Jeg skal greie saken uten å blande henne opp i den. Jeg vil ikke ha noe med henne å gjøre.

Han snakket som om han skydde kvinner som pesten. Han ville være istand til å gå forbi den største pin-up av en sykepleierske i Lashio uten å gi henne et blikk. Sannsynligvis ville han ikke engang legge merke til at hun var i nærheten.

— Jeg håper De forstår at det er en ytterst innviklet historie. En meget delikat sak, sa Charteris nervøst. — Kan-skje det ville være best om vi venter et døgn til i håp om at Tancred skal dukke opp. Men japsen rykker fort frem langs Salweenelven. Fort og uavbrutt.

— Jeg skal gi meg i kast med saken så snart De gir beskjed, sjef, sa Brant og så på sin overordnede.

Brant gikk tilbake til messen. Han bestilte en stengah.

— Hva står på? spurte Red Willis.

— Du skal få rede på det når tiden er inne.

Samme natt bombet japsen AVG-basen. I god tid hadde amerikanerne fått rede på at fiendtlige bombefly var underveis. Rundt omkring i fjellene lå hemmelige kinesiske overvåkningsstasjoner med radiosendere og mottagere. Et og annet bombekrater blomstret opp på flyplassen. Det ble øyeblikkelig fylt igjen av ivrige kuller som var beredte på å ofre sine liv for de Flyvende Tigrene. Brant var alt blitt deres avgud. For dem sto han som rettferdighetens gud, et konsentrat av alt som var godt, edelt, tappert og mandig. Ofte — når han tenkte på sitt tidligere liv — kjente han seg ille berørt av kuliernes kjærlighet. Det var som om fortiden moret seg med å håne ham.

Denne gang brukte japsen Bakugeki 90-bombere for raidet. De lignet svært på tyske fly — skittengrønne maskiner med blyfarvede kropp, merket ved halen med det japanske flagget.

Høyt over bombe-flyene svevet en enslig japs. Det var løytnant Samuru Takasaki. Hver gang han var lett beruset pleide han å skryte av at han alene hadde skutt ned førti engelske, australske og AVG-fly. De tre Musketere hadde lenge ønsket å få en liten prat med ham. Nå hadde de fått rede på at han utfordret dem ved å fly en ganske ny Zero som var lett å kjenne igjen siden den var malt med hvite og røde diagonalstriper.

Neste morgen ga de seg iveri i vanlig formasjon. Igjen var de eskorte for en bombesveit. Over Akyab fikk bombeflyene fulltreffere på fire japanske tropetransportfly som nettopp holdt på å landsette forråd og tropper. Og opp kom Zero'ene for å bekjempe AVG. Red Willis fikk en av dem i sikte. Peters gjorde en annen kampdyktig. Brant hadde ikke hell med seg denne gangen. Japsen stakk av fortest mulig.

Musketerene fløy langs kysten og lette etter løytnant Takasaki. De ventet igrunnen ikke å ha slik flaks at de traff på ham — men til stor forbauselse og glede for alle tre gjorde de virkelig det! Sør for Akyab kom de i kamp med ni Zero'er — det var odds de var svært begeistret for. Under sin første strålende manøvre da de i sluttet formasjon fløy tvers gjennom den japanske flyformasjonen, skjøt Brant to av japasene i flammer. Det fantes ikke en gnist av edelmot eller barmhjertighet i øynene hans da han stilte inn siktet. Den ild som brant i dem var drepende.

Toucan valgte seg ut en annen fiende og gjorde av med ham mens Red Willis pepret en japansk cockpit. Triangelen var blitt brutt under kampen, og de tre kameratene holdt akkurat på å manøvrere seg inn i sin vanlige formasjon.

Uten at de hadde lagt merke til det var en Zero dukket opp. Den klatret nå høyt opp og svevet der, beredt til å slå ned på sitt bytte. Det var Samuru Takasaki! Og nå skjøt han ned som en falk. Det offeret han hadde sett seg

ut var Reds fly. Kanonene hans ødela roret og syntes å flerre opp hele siden på P 40'en. Red kjente det som en glohet kniv hadde skåret tvers over den venstre hånden hans. Men han slengte flyet til siden og unna ilden med vanlig rutinemessig sikkerhet. Det så ut som om flyet hadde tatt den voldsomme kanonaden ganske godt.

Conway og Peters var ikke i slik posisjon at de kunne gi ham noe større hjelp. Men Red fullførte en av deres velkjente og vel innøvde manøvrer, snodde seg rundt og dukket, loopet — og førte hele tiden Takasaki nærmere sine kameraters våpen.

Og plutselig var de med i kampen. Les Peters dukket på skjeve ned mot Zero'en mens Conway skrudde seg opp mot den nedenfra — det var en manøvre som hadde forvirret og slått ut mangel japansk pilot tidligere. Og nå forvirret den også Takasaki for et sekund eller to — og det var alt hva Conway og Peters trengte. Kanonene deres var alt trådt i virksomhet. Det var som det gikk en sterk grøssing gjennom Zero'en.

Takasaki var klemt mellom to skjold nå. Muligens var han såret også. Han forsøkte å redde seg ved å dukke. Men dette var akkurat hva Conway og Peters hadde ventet på. Den første gikk inn i en loop i samme øyeblikk som han passerte Zero'en, og nå opptok han også forfølgelsen.

Akkurat i rette øyeblikk dreide Peters til side, så Brant, som kom styrrende ned som et lyn, kunne gi Zero'en dødsstøtet. Det var et strålende eksempel på teamarbeide under en flykamp. Alt sammen skjedde på et øyeblikk. Nå kunne Brant se japsens barberte hode. — Fløy han uten hjelm? Sannsynligvis. Brant så gjennom siktet, rørte spaken en tanke, og så...

Den bare skallen ble forvandlet til en masse av blod. Conways 303-kanon hadde truffet hodet rett gjennom cockpitens beskyttende skall.

Den døde mannens fly gikk i spinn. Da det tok marken på stranden ble sanden slyngt opp som en vannkaskade. Så eksploderte flyet i et hav av rød og svart røk, og ilden fortærte de

siste restene. Løytnant Takasaki ville aldri få anledning til å skryte mer.

De tre Flyvende Tigrene satte kursen hjemover. De lot den vingeskutte Red Willis fly i teten, slik at de kunne holde et øye med ham. Det japanske luftvernet fortsatte å skyte på dem, men uten resultat. Snart var de tre flyene ute av sikte for fienden.

Det ble nesten en sensasjon da de tre Musketere ikke landet i sin stramme triangelformasjon. Red Willis hadde mistet understellet. Det var skutt i småbiter. Han foretok en buklanding, maskinen stupte på nesen, den ene vingene ble slitt av. Ambulansen var på pletten og de fikk ham ut av cockpit i all hast.

— Er du ille skadd, Red?

— I helsike heller. En kule gjennom hånden. Det er alt.

Da Brant og Toucan hadde avgitt rapport gikk de til baren i messen og bestilte hver sin drink. Til deres overraskelse kom Red kort etter. Han hadde en bandasje rundt hånden.

— Ingenting å snakke om, sa han med et flir. — En dobbelt skotsk! Til minne om Takasaki! foreslo han.

De drakk alle tre. Og det var den eneste hentydning de gjorde til den kampen for livet de nettopp var ferdig med.

VI.

Blodbad omkring Brant Conway.

Jack Trenholm, AVG-sjefens adjutant, kom inn i rommet.

— Gubben vil snakke med deg, sa han til Brant. Han la ikke skjul på at han var meget bekymret.

Da Brant steg inn i sjefens kontor satt denne i skrivebordsstolen sin og betraktet i taushet sin dyktigste flyver.

— Jeg har dårlige nyheter til deg, Brant. Jeg orker ikke lese dette telegrammet for deg. Det er best du gjør det selv.

Han rakte frem et telegram, og Brant leste:

Til befalhavende for det amerikanske korps av frivillige ved det kinesiske flyvåpen.

De anmodes om å holde Brant Conway alias Ken Jeffries, under arrest.

*Federal Bureau of Investigation,
Washington.*

Uten å si et ord leverte Brant telegrammet tilbake.

— Er det — alvorlig, Brant?

— Jeg drepte en mann hjemme i Statene.

— Overlagt?

— Så overlagt som det var mulig.

— Når var det?

— For seks år siden.

— Mord?

— Det kalles så.

Furene i sjefens ansikt ble dypere.

— Ærlig talt, Brant, jeg synes ikke du ser ut til å være av den sorten som dreper hvis det ikke er nødvendig. Jeg ber ikke om å få høre historien din. Jeg hater å tenke på at dette hender deg. Og jeg hater å gjøre hva jeg blir nødt til — min plikt. Men du står bare under formell arrest hvis du lover ikke å misbruke din frihet.

— Det lover jeg. Jeg burde ha tatt konsekvensen av min handling for lenge siden. Men av en eller annen merkelig grunn trodde jeg at jeg skulle slippe fra det hele ved å gjemme meg.

— Vel, sa sjefen forbitret. — den der fordømte, elskverdige vesle fettkveisen Doanes kommer og henter deg i morgen... Telefonen kimte. Sjefen tok den.

— Et øyeblikk, Brant. Dette er kanskje noe som har med deg å gjøre... Han lyttet i telefonen noen sekunder. — Javel, jeg forstår, sa han til slutt. — Men det er skjedd noe her også... Jeg skal se hva jeg kan gjøre. Det må i hvert fall gjøres straks. Japsen er bare tyve miles fra der nå. I skumringen? Ja, Charteris, jeg skal ringe Dem senere.

Han slengte mikrofonen på.

I flere minutter satt han taus og grublet mens han presset fingertuppene hardt mot hverandre.

Til slutt gløttet han bort på Brant og sa: — Det forslaget vi gjorde deg i går ettermiddag... er du fremdeles game på å være med på det?

— Mer enn noen gang før. Jeg vil gjerne ha enda en kamp med de bandittene.

— Jeg vet ikke om jeg gir deg for

langt et tau nå, Brant. Med tankene fylt kan du legge et bra stykke vei mellom deg av det svinet Doanes. Men du har gitt meg ditt ord.

— Jeg vil gjerne ha Les Peters med. Jeg har liksom en anelse om at vi kommer til å få en smule trøbbel.

— Jaså, du har det?

— Sir Gundra har en masse tjenere.

— Brant, jeg lar deg reise dit. Bare syng ut om den utrustningen du vil ha. Dette telegrammet kom for to timer siden, men jeg rakk ikke å lese det før du var sendt avgårde i et oppdrag for englenderne, husk på det!

— Ja, sir.

— Kan et bombefly lande og starte på gressplenene utenfor huset hans?

— Jeg tror det.

— Tyng ikke flyet ned med noe overflødig. Ikke ta med mer bensin enn du trenger. Men selvfølgelig må du være fullt bevæpnet, både du og flyet. Og hold oss underrettet. Og, sa sjefen og furene ble ennå dypere — la ikke bombere falle i hendene på dem. Blir det nødvendig er det bedre du setter fyr på henne. Det er alt. For øyeblikket.

Brant gikk tilbake til Willis og Peters i baren.

— Les, sa han. — Jeg skal gjøre et siste tokt. Siden tror jeg at jeg blir jordbunden en god stund fremover. Vil du følge meg?

— Hva mener du med jordbunden? spurte Red Willis.

Brant tok glasset sitt og stirret på det som om han forsøkte å lese sin skjebne i en krystallkule.

— I morgen skal jeg begi meg på den lange veien hjem, sa han stillferdig.

Begge kameratene stirret overrasket på ham.

— Hva? sa de samtidig. — Hvorfor?

— Det finnes noen herrer i Washington som har lyst til å stille meg et par spørsmål.

De stirret forferdet på ham. Den tragedie de ante, gjenspeilte seg i øynene deres.

— Den helvetes feite Doanes, sa Toucon med en stemme som var grøtet av raseri og kamplyst.

Så fortalte Brant hva han visste om den forsvundne engelske offiseren og

om mistanken om at han ble holdt fanget av sir Gundra utenfor Salween. Det er leit at ikke du kan bli med, sa han til slutt til Red.

— Ja, det er vel leit det, kan jeg tenke. Forsøk bare å holde meg borte fra den turen, om du kan.

— Du ville trenge begge hendene, påpekte Brant og ristet på hodet.

— Dem har jeg, kom det med ettertrykk fra Red. — Og jeg kan vel i hvert fall passe på kjerra mens dere ser dere om — så ingen forsøker å sage den i filler som det visst skjedde for deg sist du var der.

— Du har rett, svarte Brant takknemlig. — Det husket jeg ikke på. Og nå tar vi en siste drink — alle tre.

— — —

Bombeflyet startet på en tid som var beregnet slik at det akkurat skulle være tilstrekkelig lyst for dem å lande på de veldige plenene omkring sir Gundras hus. Les Peters satt ved spaken, siden han var den som var best vant til et så tungt fly. Hvis de fikk tak i kaptein Tancred, skulle de fly ham direkte tilbake til Lashio. De kunne ikke sløse bort noen tid på å lete etter englenderne. Japanerne var rykket så hurtig frem at de nå sto rett utenfor Salween.

Peters snudde nesten ved trærne som omga plenene og gjorde en perfekt landing. Maskinen rullet nesten helt over til trærne på den motsatte siden, men han hadde likevel tilstrekkelig plass til å snu det så det sto startklart. Det var fullstendig vindstille, så det hersket ingen tvil om i hvilken retning de skulle starte.

— Dere blir her begge to, sa Brant lavt. — Hvis jeg trenger hjelp skyter jeg ett skudd. Han gløttet ned på armbåndsuret sitt. — Lar jeg ikke høre fra meg i løpet av et kvarter er det best dere begynner å lete etter meg. Han ga Peter klokken sin.

Det var akkurat så lyst at han såvidt skimtet huset som virket gråhvitt i kveldsmørket. Han nærmet seg bygningen fra baksiden. Han la merke til at om sir Gundra fornektet all kjennskap til den engelske offiseren, så var han i høy grad likeglad med sannheten.

Ved en av husets bakdører sto en engelsk minitær-jeep parkert.

Da han steg inn i huset svinset to smiskende tjenere rundt ham.

— Hvor er store bås?

— Sahib vente her? Vær så snill!

I det samme kom Kali ut fra et av værelsene. Og med et eneste blick på hennes olivenfarvede ansikt så Brant at hun var vettskremt over ett eller annet. Øynene hennes forsøkte å få ham til å forstå et budskap.

— Min far kommer om et øyeblikk. Vær så god, sitt ned. Hun gikk foran ham inn i et kostbart, møblert værelse, trykket hånden hans og pekte på en lenestol. I det samme kom sir Gundra inn. Han hadde det vanlige elskverdige smilet i det mørke ansiktet sitt. Han bar en blå silketurban som var smykket med en enorm rubin.

— Min kjære Conway, sa han og bøyet seg. — Det var en uventet fornøyelse. Og hva er det som fører Dem hit så snart igjen? Ikke mangel på bensin denne gangen også?

— Nei, jeg har glemt igjen armbåndsuret mitt her... antagelig i det rommet De så elskverdige stilte til disposisjon for meg. Kanskje Deres datter vil være så elskverdige å se om hun kan finne det der for meg?

Han ville ha henne av veien, og han fortsatte direkte til henne: — Klokken har en viss affeksjonsverdi for meg. Jeg har nemlig fått den av — min hustru.

Kali stirret på ham, snudde seg og styrtet ut av værelset. Conway tok like godt tyren ved hornene.

— Jeg tror De kjenner kaptein Tancred, den engelske forbindelsesoffiseren?

— En meget god venn av meg.

— Han forlot hovedkvarteret for flere dager siden, på vei til Paoshano. Siden det har ingen sett skimten av ham. Han skulle reise gjennom Salween? Var han innoem Dem og hilste på Dem?

— Jeg har ikke sett kaptein Tancred på vel et halvt år.

— De lyver.

Sir Gundra Dassam stivnet til med all den verdighet hans fete kropp kunne prestere.

— Mr. Conway, det er ubetenksomt

av Dem å snakke til meg på den måten. I særdeleshet her.

Truselen hadde ikke den ringeste virkning.

— Jeg vil treffe kaptein Tancred snarest mulig.

— Han er ikke her.

— Hva kommer det så av at bilen hans står parkert på baksiden av huset her da?

— Å! Burmeseren kunne ikke legge skjul på sin overraskelse og forargelse. Han slo sammen sine fete hender med alle ringene på og gløttet mot døren til hallen. Conway gikk i fellen og stirret også et øyeblikk den veien — og det var nære på å koste ham livet. En undersetsig liten fyr kom frem bak et draperi med en pistol i neven. Han var kledd i en alminnelig lindress, men det kunne ikke være tvil om at han var japansk offiser. Brant hadde fått opp sin egen pistol og var forberedt på å slåss, da sir Gundra stilte seg mellom japaneren og amerikaneren.

— Ikke noe blodbad, sa han til japaneren. — Han er mer verd for oss levende enn...

Akkurat hvordan det gikk for seg kunne Brant siden aldri forklare. Men tydeligvis kunne ikke japsen sikte så støtt som hans infernalske ro lot en forstå. Sir Gundra gjorde en bevegelse mot ham da skuddet falt, og han sank i kne som en bedende. Samtidig satte Brant en kule midt mellom japsens øyne.

Burmeseren falt fremover på gulvet, rullet over og ble liggende på ryggen. En rød flekk vokste frem på venstre side av brystet. Han åpnet matt øynene. Et uttrykk av smerte og bitterhet forvandlet seg til fredfull ro.

— Jeg trodde aldri jeg skulle komme til å gjøre noe slikt for en vesterlending, mumlet han mens blodet sildret over leppene hans.

Så lukket han øynene.

— Tancred? Hvor er han? spurte Brant ivrig.

Han fikk ikke noe svar, og han skulle heller aldri få noe svar fra sir Gundra Dassam, for burmeseren var død.

Fem av sir Gundras innfødte tjenere kom rusende inn i værelset. De var alle sammen væpnet med kniver som

ikke virket særlig tiltrekkende. Brant ga dem en stum advarsel da han rettet pistolen sin mot dem.

Kali kom styrtdende ned trappen til hallen. Øynene hennes videt seg ut og ble store og klare da hun så den morderiske interesse Conway var gjenstand for. Hun snakket ivrig til tjenerne på deres eget sprog! Det lot til å være en ordre om at de skulle legge fra seg knivene. Bare en av dem hadde lystret da hun smatt forbi dem og inn i værelset.

Hun ble stående som forstenet da hun så de to døde mennene på gulvet. Conway stirret spent forbi henne på tjenerne.

— Jeg skyter ned den første som rører seg, sa han kaldt. Nå skulle Peters være her hvert øyeblikk for å gi ham en hjelpende hånd. Kali sto rett ved siden av ham nå. Hun skalv over hele kroppen. Han hørte et halvkvalt hulk, og hun stirret opp på ham med store, angstfylte øyne.

— Ikke De... sa hun med stemme som var full av mistro og redsel.

— Ikke De...

— Nei, sa han. — Japsen siktet dårlig. Kulen hans var beregnet på meg.

Kali falt ned på kne ved siden av sin fars døde kropp.

— Jeg har sagt til ham at det kom til å slutte på denne måten, gråt hun. — Mine guder har sagt meg at det skulle bli forferdelig — noe som dette her. Da han sluttet seg til japanerne visste jeg at noe måtte skje.

Brant Conways interesse var for et øyeblikk fengslet av piken som lå gråtende på kne hos sin far. En kniv suste gjennom luften. Den gikk i helt til skjeflet i Brants venstre arm. Han skjøt ned mannen som kastet kniven, og i det samme kom Toucan styrtdende inn i hallen, fulgt hakk i hæl av Red.

— Vil du ta hånd om dette her, Red. Her ligger en død japs her inne, og jeg har liksom en anelse om at det finnes flere av samme slaget i nærheten.

Han bøyde seg over Kali og løftet henne ømt opp med den friske høyre armen sin.

— Kali, det skal være en engelsk offiser her. Hvor er han?

— I garasjen... på baksiden av hu-

set. De holder på å tvinge noen hemmeligheter ut av ham.

— Hvem?

— Japanerne.

— Hvor mange er de?

— To.

— Kom hit, Les. Dra denne kniven ut av armen min.

— Herregud!

— Ut med den. Vi kan ikke sløse bort tiden.

Brant spente kroppen sin som en bue mens Les trakk ut kniven. Les stakk den blodige kniven i sitt tomme pistolhylster. Så styrtet begge mennene mot bakdøren og ut på gårdsplassen. Begge hadde pistolene klare til øyeblikkelig bruk.

— Tancred! ropte Brant. — Kaptein Tancred! Hvor er De?

VII.

Start i siste sekund.

Brant fikk ikke noe svar, men da de løp i firsprang mot garasjen, dukket en undersetsig figur frem fra en av dørene dens. Det var umulig å ta feil av ham, selv i den elendige belysningen. Det var en japs i sivil, og Brant skjøt ham ned uten noen som helst skruper. Den vesle gulingen falt sammen og ble liggende død på marken.

De styrtet inn gjennom garasjedøren og ble stående måløse et øyeblikk. De fikk se en hvit mann, naken til livet. Han satt bundet fast til en stol. Det blodige hodet hans var sunket ned på brystet. Samtidig som de fikk øye på ham, smalt to skudd inne fra garasjens mørkeste hjørne, og Les Peters skjøt øyeblikkelig mot den svake flammen han hadde sett. De hørte et skrik av smerte. Les sprang frem og skjøt to skudd til.

Kaptein Tancred var blitt skåret med kniver og brent med glødende sigaretter. Han var altfor elendig til å kunne si noe mer enn et par ord.

— ...greide å ødelegge forsvarsplanene... De... fikk dem ...ikke... Vær snill... meddel det... til hovedkvarteret...

Med den kniven som ennå var våt av Brants blod skar Toucan over kapteinens bånd, reddet ham fra å gli ned

på gulvet og slengte ham over skulderen der den forpinte mannen ble hengende som en tomsekk.

De skyndte seg tilbake til villaen. Kali lå fremdeles på kne ved siden av sin døde far, mens Red Willis holdt de tre gjenværende tjenerne i sjakk. Conway gikk tvers over værelset og åpnet døren til et annet rom.

— Ta pakket inn her, Red, sa han. De tre mordlystne burmeserne ble tvunget inn i det vesle rommet innenfor, og døren låst.

— Nå får vi se å komme oss avgårde, fortsatte Brant.

Kali hadde reist seg. Øynene hennes sto fulle av tårer og ansiktet var fortrukket av skrekk.

— La meg få følge med, sa hun inntrengende til Conway. — De må ikke etterlate meg her. Snart er japsen her, og tjenerne våre kommer til å sladre og fortelle at det var jeg som sa hvor dere skulle finne englenderen.

Brant visste at de hadde masser av trøbbel foran seg, og at en kvinne ville komplisere det hele. Men han skjønte også at han ikke kunne etterlate henne her til japanernes forgodtbefinnende.

— Jeg har venner i Chittagong, fikk hun presset frem. — Og i Calcutta.

— Vi er på vei til Lashio, svarte han. — Men kanskje kan De komme videre derfra. Men De må bli med som de går og står. Jeg vil ikke miste et sekund til her. All right, Red, nå er det på tide å komme seg avgårde.

De skyndte seg ut i halvmørket. Fra høyre kom lyden av geværild. De løp over den mørke plenen, og nå lot geværilden til å komme fra alle kanter. De innfødte tjenerne visste at amerikanerne dro sin vei nå, og de skjøt i blinde etter dem. Kali falt overende. Conway slengte henne over skulderen. Smerten i den sårede armen hadde tatt sterkt til. Den kjentes nå som en motbydelig tannverk.

Han begynte å bli redd for at de skulle ha sprunget gal vei i mørket. Det var som om de løp rett mot geværilden. I samme øyeblikk så de silhuetten av bombeflyet rett foran seg, og de skyndte seg å klatre ombord. Foreløbig kunne de ingenting gjøre for kaptein Tancred. Og de la Kali ned

i bomberommet med streng ordre om å holde seg der.

— Japs! skrek Red plutselig. — Hundrevis av japs. Det vrimler av dem. Rett til venstre. Best at en tar hånd om kulesprøyten i aktertårnet og får den igang.

— Det gjør jeg, glefset Brant tilbake. — Les, se til at vi letter snarest mulig. Nå gjelder det sekunder. Men glem ikke tretoppene på den andre siden av plenene.

Nå begynte kulene å treffe flykroppen. De smatret som hagl mot dens pansrete sider. Men så falt Brants kulesprøyte inn i konserten, og rekylene fikk hele flyet til å dirre. Toucan hadde fått fart på motorene og det tunge flyet rullet frem over plenene. Flyet øket farten hurtig, men mens det rullet frem over gresset holdt de tre Musketererne pusten. De visste at det var store chanser for at de i neste øyeblikk skulle befinne seg i et brennende flyvrak.

Toucan Peters stirret stivt på instrumentbordet foran seg. Det var som det hånflirte mot ham. Han tvang seg til å vente med det avgjørende rykk i spaken til instrumentene fortalte ham at han hadde en chance til å få hjulene til å slippe marken.

— Her kommer vi, mumlet han. — Vil hun, eller vil hun ikke?

Det kom en redselsfull lyd — som om flyet plutselig ruste inn i en voldsom monsun. Først var det som om bunnplatene holdt på å bli revet løs. Mens landingsstellet alt var gått all kjødets gang. Døden satt i tretoppene og rakte fingrene ut etter dem. Toucans stålhender dro sakte spaken nærmere. Det var et fryktelig øyeblikk! Og så med en gang var det som om den voldsomme stormen under dem stilnet og gikk over til en mild vestenvind.

Et sted nede fra Salweenelvens mørke strakte en stråleaster sin finger ut etter dem, fant dem, druknet flyet i lys og blendet dem som var derinne. Men Toucans ansikt var nå et eneste stort flir. Til og med den store nesen hans syntes å ta livlig del i hans anstrengelser for å vri bombeflyet ut av strålekasterens grep.

Smerten i Conways venstre arm begynte nå å bli utholdelig. Han ble grepet av den skremmende tanken at kniven kunne ha vært forgiftet. Han forlot plassen i aktertårnet og bøyde seg ned over den forpinte englenderen og forsøkte å gjøre det så bekvemt som mulig for ham. Han hentet en whiskyflaske fra et skap i førerkabinen, tvang englenderen til å svelge en slurk, og tok så en stiv dram selv.

Kali fulgte med store, fuktige øyne hver eneste bevegelse han gjorde. Da han vennlig spurte om han kunne gjøre noe for henne, ristet hun bare på hodet.

— Vi er snart fremme i Lashio, sa han trøstende. — Faren er over nå.

Brant gikk tilbake til aktertårnet. Han ville være alene.

For noen minutter siden hadde han gitt en japaner et skudd mellom øynene. Det var den andre mannen han hadde myrdet omtrent på samme måten. Alle ville gratulere ham med japsen, men en FBI-fyr ved navn Doanes satt nå og ventet på ham for å føre ham hjem hvor han skulle stå tilrette for den andre mannen han hadde skutt. Skjønt den mannen etter hans mening hadde gjort seg like mye fortjent til døden som en japs han aldri hadde sett for.

Han hadde ofte grublet over hvor det var blitt av hans kone. Hun var også forsvunnet. Minnet om det vakre, redselslätte ansiktet hennes dukket etter opp for ham. Det var skjedd for seks år siden.

Han hadde i lengere tid hatt en mistanke til Markham Darcy. Han var ungkar og play-boy, hørte til en Hollywoodgjeng som Conway avskydde. Men Janet, hans kone, var fullstendig blendet av den. Darcy gjorde ingen hemmeligheter av sine amorøse eskapader, men han hadde aldri kunnet begripe at Janet som igrunnen var så blyg og intelligent, hadde kunnet la seg besnære av mannen.

Darcy hadde en strandbungalow i nærheten av Malibu, og det var der Conway hadde skutt ham ned, overlagt og kaldblodig. Når han tenkte tilbake på begivenheten undret han seg på hva det var som hadde fått ham til å skynde seg ut til villaen. Det måtte vært ett eller annet instinkt. Han var fløyet

uventet hjem fra San Francisco. En prøveflyvning var blitt innstillet.

Klokken var omkring ti om kvelden. Ytterdøren sto oppe, alle lys var tent, men huset var tomt. Conway ventet til klokken to om natten. Han hadde brukt ventetiden til å fortære whisky i litt for store kvanta. Til slutt bestemte han seg for å bile ut til Mark Darcys bungalow. Janet skrek da han kom inn i rommet til dem. Han var ikke riktig sikker på ordene, men han trodde det var: — Nei, Ken... Nei!

Først hadde han slått Darcy med revolverkolben tvers over ansiktet. Og etterpå hadde han til tross for Janet fortvilte skrik skutt ham mellom øynene. Janet var flyktet ut i mørket, og det var siste gang han hadde sett henne...

Conway ble vekket av sine bitre betraktninger ved at Peters satte flyet på nesen. Han var rett over landingslysene på Lashio landingsplass. Flyet dumpet og støtte noe forferdelig da det tok marken — understellet var ødelagt. Men Peters landet sikkert og pent. AVG-sjefen var møtt opp sammen med løytnant Charteris. De så til å få kaptein Tancred og Conway inn på sykehuset så fort som mulig. Hvor Kali tok veien visste han ikke. Han var omtåket av sårfeber og alle de bitre tankene.

VIII.

En hustrus vitneprov.

Conway våknet til bevissthet igjen klokken syv neste morgen, og legen som kom inn i sykeværelset hadde endel nytt å berette. Det var livlig i Lashio, for AVG hadde fått ordre om å flytte til en annen base. Japsen var kommet ubehagelig nær. Men Conway skulle ikke flyttes lenger enn til operasjonsrommet. Legen forklarte at for å redde livet hans måtte han amputere den venstre armen.

Conway var i feberørske. Han flirte bredt.

— Redde meg? Hvorfor det? Det er best at De tenker nærmere over saken, doktor. Det lusker en FBI-jævel omkring her i nærheten. Han kommer til å flå Dem hvis han ikke bringer med

seg hjem hvert eneste pund av kjøttet mitt.

Nå skjedde en masse ting som virket på Brant Conway som scener av et mareritt. Les Peters så ut som en klovn med tårer trillende ned langs den store nesen. Red Willis snakket. Kjeven hans beveget seg som på en buktalers dukke. De skulle flytte til den nye basen i Kuming.

Og Kali kom for å si takk og adjø. Hvorfor takket hun ham? Det visste han ikke. Men han var takknemlig mot henne fordi hun sparte ham for tårer. Hun fortalte at hun skulle følge med et CNAC-fly til Calcutta.

Og Martin Z. Doanes? Han måtte slå seg til ro i seks lange uker, og i hele den tiden så ikke Conway skintem av ham. Heller ikke hørte han noen nevne ham. Conway var blitt flyttet fra feltlasarettet i Lashio til sykehuset i Chitong. Der var det infernalsk varmt, og han kjente ikke et menneske.

Den dagen han skulle forlate sykehuset kom AVG-sjefen på en lynvisitt fra Kuming for å si adjø. Han ofret flere timer av sin dyrebare tid på det. Han hadde også med seg de penger Brant hadde innestående — omkring 25.000 dollar. Han fortalte at kaptein Tancred var fullt restituert nå, og at han sendte sine hjerteligste hilsener til Brant, med takk for sin redning.

— Brant? Nei, det var Ken Jeffries nå, minus en arm. Det eksisterte ikke lenger noen Brant Conway. Bare minnet om hans lysende bedrifter ble tilbake. Han ville sent bli glemt i Indokina.

— So long, Brant, sa hans forhennevende sjef. — Jeg har på fornemmelsen at vi kommer til å møtes igjen. Jeg ser fremfor meg en rosenkledd villa, og jeg ser en kvinne også... Jeg tror ikke at du kommer til å leve ensam. Men den historien kan Martin Z. Doanes fortelle bedre enn jeg.

Doanes? Den klumpete, vesle djevelen med det elskverdige ansiktet satt og ventet på ham på sykehusets veranda. Han tørket uavbrutt svetten av ansiktet.

— Hvordan står det til med Armour Packings affærer da? spurte forhennevende Brant Conway — nåværende Ken Jeffries litt spydig.

Doanes forsøkte å le, men synet av det tomme ærmet hos mannen han sto rett overfor, gjorde ham dypt alvorlig.

— Ja, jeg gjorde faktisk en del arbeide for dem i Chungking, svarte han lavt.

— Hvorfor arresterte De meg ikke første dagen, den gangen De møtte meg i Laoshan? spurte Ken tørt. — Da hadde De fått hele meg.

— Jeg var ikke helt sikker på at De var min mann.

— Når ble De sikker?

— Etter undersøkelser i Chungking. Ken Jeffries var ikke lenger rasende på den vesle mannen. Han var nærmest likeglad. Og han var forberedt nå på å reise hjem som arrestant.

— Hvordan har det seg at De visste jeg oppholdt meg her under navnet Brant Conway?

— Avisbildene. Det hadde nesten lykkes for oss å legge sammen hele puslesplilet da vi fikk tak i Deres hustru.

— Janet! Hun hadde ingenting med dette å gjøre!

— Hun hadde en hel del med det å gjøre, sa Martin Z. Doanes. Mye mer enn De selv visste. Det var derfor jeg ble sendt herover for å få tak i Dem. Det har vært en lang og kostbar reise, men jeg tror den vil komme Dem til nytte i det lange løp. En sigar? Han tok en sigar frem av brystlommen.

— Hvordan ville det være med en drink? spurte Doanes plutselig. — Med hilsen fra myndighetene hjemme.

Ken Jeffries glante på ham.

— Jeffries, hva var det egentlig som fikk Dem til å tro at Deres kone var falt for den bøllen Darcy?

— Jeg vet ikke. Hun var mye sammen med ham, gikk ut og danset med ham og så videre. Det er ingen tvil om at hun falt for ham.

— De hadde vært gift med henne i tre år, ikke sant?

— Jo.

— Og likevel kunne De tro at hun kunne bli gær'n etter en type som Darcy? Jeg tror nok at De bedømte Deres kone helt feilaktig. Dette og en porsjon skinnsyke og nerver som ikke var hva de burde ha vært etter alle Deres vanvittige prøveflyvninger med stupbombere, fikk Dem til å handle

som De gjorde. Jeg ville gjerne at De forteller meg nøyaktig hva som hendte i bungaloven ved Malibu.

Ken fortalte historien så detaljert han kunne. Han innrømmet også at han ikke var sikker på hva det var hans kone hadde ropt til ham da han kom inn i rommet.

— Men det hørtes som hun ville beskytte Darcy.

— Og siden styrtet hun ut og løp derfra?

— Ja.

— De har ikke sett henne siden den gang?

— Nei.

— Lette De etter henne?

— Nei.

— Vel, da skal De få høre hva som hendte med henne. Da hun så Dem drepe Darcy fikk hun et slikt sjokk at hun fullstendig mistet besinnelsen. Hun må ha begitt seg på vei til San Francisco. På veien ble hun påkjørt av en bil og havnet på sykehuset i Salinas.

Da hun kom til bevissthet igjen hadde hun mistet hukommelsen. Sjøkket pluss den hjernerystelse hun hadde pådratt seg, var blitt for mye for henne. Hun visste ikke engang hvem hun var eller hvor hun bodde. Slik var hun i fem år, helt til hun plutselig fikk hukommelsen igjen, like fort som hun hadde mistet den. Hun gikk da øyeblikkelig til politiet og fortalte hele historien. Og det var derfor vi kunne løse et gammelt mordmysterium.

Da begynte jakten på Dem — for omkring et år siden. Til slutt viste vi Deres kone et bilde av en amerikaner som var i kinesisk flytjeneste, og som hadde vunnet stor berømmelse der. Hun kjente Dem igjen med en gang.

Doanes stirret grublende ut i luften.

— Jeg skal si Dem en ting, Jeffries: jeg tror at hvis ikke De hadde drept Mark Darcy, så hadde snart en eller annen gjort det. Mannen var et stinkdyr, og han fortjente hva han fikk.

Deres kone reiste ikke frivillig ut til villaen sammen med ham. Han hadde lurt henne med seg og holdt henne der ute, meget mot hennes vilje. Hun hadde kjempet imot av alle krefter. Det

er faktum, og vi tror fullt og helt på hennes historie.

Ken Jeffries støttet hodet i hånden og stønnet.

— Da De kom styrtende inn i bungaloven forsøkte hun å appellere til Dem, å få Dem til å tro på hennes kjærlighet til Dem. Men hun sa at blikket Deres var fylt av raseri og forakt. Forakt og den verste anklage en mann kan reise mot sin kone.

Igjen gjorde Doanes en pause.

— Ettersom en mann som tar en annens liv må stilles for en domstol, Jeffries, har jeg fulgt etter Dem denne lange veien, for at De skal stå til ansvar foran tolv av Deres medmennsker. Deres krigsbedrifter kommer til å bli regnet Dem til gode. Akkurat som den skade... han gløttet bort på det tomme ermet — De har lidt. Men først og fremst kommer Deres

hustrus vitneprov til å spille en stor rolle. Jeg er sikker på at juryen ikke betenker seg på å felle dommen «Ikke skyldig».

Ken Jeffries hadde en klump i halsen. Han kunne ikke få frem et ord.

Doanes forsto det. Derfor gryntet han: — Nå, hvordan skulle det nå smake med en kald drink?

Det var med stor møyе Ken behersket seg slik at han kunne si:

— Jeg betaler! Jeg har fem og tyve tusen sterke i lommeboken. Jeg skal legge dem for Janet's føtter og tigge henne om tilgivelse.

Drinkene kom, og Martin Z. Doanes hevet sitt glass og skålte:

— Vi har funnet den anklagede i k k e s k y l d i g. Husk mine ord!

Det gjorde Ken, og to måneder senere fikk han høre de samme ordene foran domstolen i Los Angeles.

SLUTT.

Flyvende Tiger over China.

Amerikanske og kinesiske flyvere på flyplassen i Lashio der hendelsene i denne fortellingen ble utspilt.

General Claire L. Chennaults hovedkvarter — med kontrolltårnet — på flyplassen i Lashio.

Et amerikansk B-25 bomberfly angriper et japansk fartøy og scorer en fulltreffer. Samme type fly var det de Tre Musketerene benyttet ved sitt siste eventyr.

LUFTPOST

New York—Paris på 6½ time i 1959.

De amerikanske Douglas fabrikkene konstruerer nå et nytt jet-rutefly som vil kunne tilbakelegge turen New York—Paris på 6½ time med 125 passasjerer ombord. Dette blir det første amerikanske passasjerfly utstyrt med jet-motorer. (Boeing har bygget et jet-fly av samme format men det er beregnet på militærtransport.)

Det nye Douglas flyet får betegnelsen DC 8 og blir noe større enn DC 7C som nå er under bygning, og som SAS har bestilt åtte stykker av. Flyet får en marsjfart på 800 km. i

DERE SPØR

Redaksjonen har mottatt en rekke brev fra interesserte lesere av «LUFTENS HELTER» og er glad for å få kontakt med publikum på denne måten. Vi har fått en rekke nye impulser som vi håper vil gjøre sitt til at bladet blir akkurat slik leserne ønsker det.

Mange har også skrevet til oss for å få opplysninger om forskjellige ting innen flyvningen. Vi har derfor tenkt fra neste nummer å begynne en spalte i bladet hvor DERE SPØR og VI SVARER, og vi innbyr alle som har noe på hjertet til å sende oss sine spørsmål. Vår flyekspert vil så i hvert nummer besvare de innkomne spørsmål i tur og orden i den utstrekning vi har plass.

ALTSÅ: Er det noe De lurer på som har med flyvning å gjøre så skriv til redaksjonen, «Luftens Helter», Bladkompaniet, Storgt. 31, Oslo, og

VI SVARER

tiden, som er 330 km hurtigere enn DC 7, og vil bli satt inn i ruten New York—Paris og andre europeiske hovedsteder.

DC 8 vil bli ferdig til prøveflyvning i 1957 og vil bli att i bruk i 1959.

Canadierne også over polen.

Canadian Airlines fløy i juni sin første flukt over Nordpolen fra Vancouver til Amsterdam og åpner dermed snart sin ukentlige rute på denne strekningen.

Fallskjermhopp og frykt.

Et tre ukers kurs som forvandler en infanterist til fallskjermssoldat er så hardt og fullt av farer at man skulle tro deltagerne ble nokså skjelvende i knærne.

Men det er ikke tilfelle, etter hva fire eksperter ved Chicago's Michael Reese Hospital sier. De har fulgt et slikt kurs på nært hold og har konstatert at treningen for å bli fallskjermssoldat ikke er så fryktinngyende som man skulle vente, og at selve frykten ikke forhindrer elevene fra å fullføre i så stor utstrekning.

Her er noen av resultatene av undersøkelsen:

Det er to helt forskjellige slags frykt: frykten for å skade seg selv og for å «stryke», med følgende prestisjetap hos offiserer og kamerater.

Frykten for skade er en hindring og resulterer helst i at eleven «stryker». Frykten for å stryke eller for å miste ansikt sporer derimot eleven til å gjøre sitt beste (når den ikke er overdreven).

Frykten stiger etter at soldaten er ferdig og har bestått prøvene — når han ikke lenger har noe å frykte.

Intellektuelle og mer følsomme elever gjør det dårligere enn før når de blir redde, tregere elever gjør det bedre.

De fleste som stryker klart er de som

MÅNEDENS FLY - I:

Som det første flyet i serien «Månedens fly» bringer vi idag det amerikanske »SEA DART» som er nokså oppsiktsvekkende idet det er verdens første flybåt av flyvendvingekonstruksjon. Flyet representerer en vellykket blanding av landflyets hurtighet og den større anvendelighet som sjøflyet har.

CONVAIR YF 2 Y-1 SEA DART

Produksjonsland: U.S.A.
Type: En-seters jagerflybåt.
Maks.fart: Ca. 1125 km.
Vekt: Lastet ca. 9900 kg.

Dimensjoner: Vingspenn: 9,29 m.

Lengde: 12,54 m.

Høyde (m. vannski): 6,42 m.

Motor: YF 2 Y-1 har to Westinghouse J 46-WE turbojetmotorer med etterbrennere. Prototypen XF 2 Y-1 hadde to Westinghouse J 34-WE-42 turbojets. Videreutviklingen XF 2 Y-2 vil ha en turbojetmotor, enten Wright J 67 eller Pratt & Whitney J 75.

Andre oppl.: Sea Dart er verdens første flybåt av flygende-vingekonstruksjon.

Prototypen XF 2 Y-1 iløy første gang 9/4-1953.

tilhører den første gruppen: de som er redde for å komme til skade. Etter dem har vi dem som med nød og

neppe greier seg. Det er gjerne dem som plages mest av frykt for å mislykkes.

HVILKEN ROLLE SPILLER DE FORSKJELLIGE VINGETYPENE PÅ MODERNE FLY?

Halvmåne, pil eller trekant

SOM en følge av den store konkurranse mellom flyfabrikkene for å få sine respektive flyvåpens bestillinger på sine egne flytyper, kan det virke forvirrende på publikum når alle konstruktørene fremhever nettopp sin types overlegenhet. Spesielt gjelder dette alle de merkelige fasonger som vingene har fått på de siste års hurtiggående fly. La oss derfor i det følgende se litt på hva som ligger bak alle disse påstandene.

Vi vet at reaksjonsmotoren har gitt oss flymotorer av en ganske annen størrelsesorden enn de hittil brukte stempelmotorer, og derfor kan vi også få selv de største fly opp i hastigheter som ellers var forbeholdt jagerfly. Men de problemer som konstruktørene støter på når de skal lage disse hurtiggående, store bombeflyene er langt mer kompliserte enn når man legger i vei med et nytt jagerfly.

For det første er reaksjonsmotorens store brenselforbruk et langt større handicap på bombefly enn på jagerfly, da bombeflyet må ha større aksjonsradius og skal ha med seg en betydelig bombelast i tillegg. Dessuten må det tunge bombeflyet fly i store høyder, helst opp i 15 000 meter hvor luften er så tynn at brennstoff-forbruket kommer ned i en noenlunde rimelig størrelsesorden, og allikevel må det kunne stige til denne høyden umiddelbart etter avgang.

FLYVNING i stratosfæren fører med seg nye problemer. Vingeearealet må være stort for å gi tilstrekkelig løft når luftens tetthet bare er en femtedel av hva den er ved havoverflaten. Når temperaturen dessuten er $\div 56^{\circ}$ C., må flyet ha en tung trykk-kabin samt oppvarming både for besetningen og en del av utstyret. I denne store høyden er lydens hastighet bare 1000 km/t mot 1225 km/t ved havets overflate, hvilket gjør at et fly som går med en fart av 900 km/t er helt oppe i Mach-tall 0.9 i denne høyden. Som kjent betyr Mach 1 = lydens hastighet ved havets overflate.

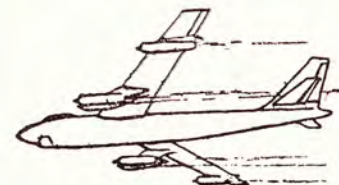
Sett fra et rent aerodynamisk synspunkt er det den lange, smale vingen som gir den største løftkraft i forhold til motstanden. Derfor blir denne vingetypen alltid brukt på seilfly. Dette vil igjen si at den trenger mindre kraft til fremdrift og derfor også mindre brennstoff. På den annen side, hvis flyet skal kunne fly med en hastighet på Mach 0.9, så må vingen ikke være tykkere enn 6 % av bredden, ellers vil motstanden øke betraktelig. Dette skyldes sjokkbølger som dannes på det stedet på vingen hvor luften har nådd lydens hastighet. Disse sjokkbølgene dannes først hvor vingeprofilen er mest krummet på oversiden og etterhvert over hele flyet, og det er disse bølge-dannelsene som begrenser flyets maksimale hastighet.

Å bygge en ving som er så tynn at det ikke vil dannes sjokkbølger er litt av et strukturelt problem. Enkelte fordeler kan oppnåes ved å lage vingene pilformede. Det er egentlig litt geometrisk juks, fordi den skrådde vingen får en relativt tynnere profil i luftstrømmens retning. En ving med 30° pilform og 9 % vingetykkelse og en med 60° pilform og 12 % tykkelse har omtrent samme kurveprofil i luftstrømmens retning som en rett ving med bare 6 % tykkelse i forhold til vingens bredde.

Selv om pilformede vinger derfor løser et problem, fører de allikevel nye problemer inn i billedet. Ved lave hastigheter har luften en tilbøyelighet til å strømme utover mot vingespissen, og dette gir vingen en tendens til å steile eller falle igjennem. Dessuten er balanserorsvirkningen dårlig. Ved store hastigheter kan balanserorene vri vingen istedenfor å løfte den, og den vridde vingen gir nøyaktig det motsatte resultat av hva som ønskes, flyet ruller nemlig rundt sin lengdeakse i motsatt retning.

Konstruktørene har løst disse problemene på forskjellige måter. Amerikanerne har valgt den tynne, smale og myke vingen. På Boeings jettombefly har man beholdt styrken ved å gjøre vingestrukturen så elastisk at hele vingen gir etter når den blir utsatt for stor belastning og går tilbake til vanlig stilling når ekstrapåkjenningen er over. Den «flakser» faktisk talt med vingene. Vingspissene på B-47 «Stratjet» kan beveges 5 meter vertikalt uten at vingen tar skade. Imidlertid er denne vingen for tynn til at motorene, understell og brennstofftankene kan bygges inn i den. Flyet får derfor ekstra luftmotstand som følge av at motorene henger i spesielle fundamenter fritt under vingene, og kroppen må lages så stor at det er plass inne i den til det opptrukne hjulunderstell og brennstofftankene.

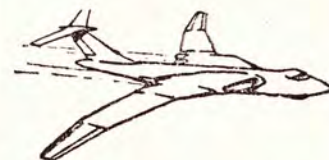
De britiske reaksjonsdrevne bombeflyene er bygget etter spesielle krav til lastevne, rekkevidde, hastighet og høyde. De konkurrerende fabrikkene sto helt fritt når det gjaldt å lage en flytype bare den tilfredsstilte disse fordrin-

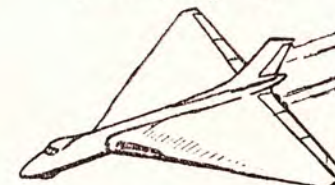
Tynn pilformet ving
(Boeing B-47)

Blandet pilform
(Vickers Valiant)

Halvmåneformet ving
(Handley Page 80)

Trekant (delta) ving
(Avro Vulcan)

gene. Dette resulterte i 3 vidt forskjellige vingetyper: en usedvanlig pilformet vinge, en halvmåne-formet vinge og en trekant-vinge eller delta-vinge som den ofte kalles.

Noe som er karakteristisk for etterkrigstidens britiske flytyper er uviljen mot å øke vingebelastningen. Det var også et av de absolutte kravene for den her omtalte flytype at vingebelastningen skulle være moderat, d. v. s. at vingealet skal være relativt stort i forhold til flyets vekt. Faktum er at disse flyenes vingebelastning bare er halvparten av hva tilsvarende amerikanske fly er beregnet for. Begge deler har fordeler og ulemper, uten at vi skal komme nærmere inn på dette her.

EN stor vinge med middels vingebelastning resulterer i at vingen blir tykk ved roten, d. v. s. der den er festet til flykroppen. Derfor blir det mulig å bygge reaksjonsmotorene inn i vingen helt inne ved kroppen. Imidlertid er det ikke plass til både reaksjonsmotoren, luftinntak og vingens strukturelle komponenter innen rammen av vingeprofilen hvis vingen bare gis alminnelig pilform. På Vickers «Valiant», som har en ving med blandet pilform, er vingeroten trukket fremover i forkant. Derved blir den tilsvarende tykkere slik at det blir plass til å innbygge motorene i vingene. Vridningsproblemet er løst ved en spesiell konstruksjonsmetode som hindrer vingene i å vri seg ut av stilling.

Den halvmåneformede vingen på Handley Page's bombefly «H.P. 80» er et resultat av trinnsvis variasjon i bredde og tykkelse. Det ideelle ville være å ha en ving med fullkommen halvmånefasong, men det forbyr seg selv av rent praktiske grunner, da en slik ving ville være uforholdsmessig kostbar og komplisert å fremstille.

Isteden er den laget med 3 forskjellige tykkelser og tilsvarende variert pilform, slik at den til en viss grad kombinerer den pilformede vinges fordeler ved store hastigheter med den rette vinges gode egenskaper ved lave hastigheter.

Den tynne, rette vingetippen på den-

ne halvmåneformede vingen gir bedre balanserorsvirkning enn en pilformet vinge, og den er dessuten laget slik at eventuelle vridninger i den indre delen av vingen ikke vil gi motsatt rorvirkning på balanseroret. Imidlertid har den sine mangler også. Den tynne vingetippen gir liten løftekraft ved små hastigheter, og det er derfor nødvendig med «flaps» i forkant av vingen, d. v. s. små ekstra-profiler like over og foran vingeforkanten, da disse virker som om vingens profil på oversiden var mer krummet, eller vingen tykkere, hvilket igjen betyr at vingen gir større løft.

Delta-vingen, eller den 3-kantede ving, er en helt annen måte å løse alle disse problemene på. Takket være sin form har den et større vingealet enn noen pilformede vinger med samme spennvidde. Den store bredden inne ved vingeroten gjør at selv en relativt tynn vinge får en usedvanlig strukturell høyde eller tykkelse. Dessuten er pilformen på vingeforkanten større enn på de enkle pilformede vinger, med alle de nevnte fordeler dette innebærer.

Som en følge herav har deltavingen gode egenskaper ved store hastigheter og i store høyder, den er strukturelt sett stiv og solid, og har rikelig plass for brennstoftanker, motorer og opptrukket understell. Dette reduserer igjen luftmotstanden til et minimum. Dessuten, fordi vingen er så bred i forhold til spennvidden, gir den usedvanlig stort løft selv med meget små hastigheter.

FØR alle data om disse nye flyene blir offentliggjort er det umulig å danne seg noen mening om hvilke av disse 4 vingetypene som er den beste løsningen alle forhold tatt i betraktning. Hver av sjefskonstruktørene er selvsagt overbevist om at hans idé er den beste, men vi vet jo at en eksperts entusiasme kan gjøre ham fullstendig blind for andre løsnings fordeler fremfor hans egen. Først når vi har sett flyenes ydelser og har tilstrekkelig erfaring etter grundige prøver under operative forhold, kan vi si med sikkerhet hvilken løsning som tross alt var den beste.

Neste nummer av LUFTENS HELTER kommer om 1 måned.

En psykiatriker hadde stort strev med en pasient som hadde fått den fikse idé at han hadde en flue inne i det ene øret som irriterte livet av ham — og som derfor alltid gikk med fingeren i øret. Til slutt visste ikke psykiatrikeren bedre råd enn å foreslå mannen å operere bort fluen i øret. Han bedøvet mannen — og lot etterpå som en operasjon hadde funnet sted. Pasienten forlot derefter gledestrålende hospitalet. En uke etter møtte psykiatrikeren mannen. Han holdt igjen fingeren i øret.

«Men jeg har jo tatt ut fluen,» sa lægen oppgitt. «Hvorfor iallverden går De slik?»

«Ja, jeg er klar over det,» sa pasienten, «men De tror da vel ikke jeg vil risikere å få en ny flue inn der igjen?»

— Se her — jeg kan fly?

SPENNENDE OPPLEVELSER I LUFTEN
BYGGET PÅ HISTORIER FRA VIRKELIGHETEN

LUFTENS HELTER

I DETTE NUMMER

De Flyvende Tigrene

Sette er historien om mannen hvis navn ble en legende under krigen i østen.

Brant Conway tilhørte de amerikanske frivillige som under navnet «De Flyvende Tigrene» kjempet med det kinesiske flyvåpen mot den japanske overmakten.

Dette er historien om Brant Conways fantastiske bedrifter og om «De Flyvende Tigrene»s hensynsløse tapperhet.

TIDLIGERE ER UTKOMMET

- Nr. 1. **Oberstens dødsflyvning** — historien om Amerikas yngste oberst og mest berømte bombeflyver og hans siste flukt.....
- Nr. 2. **Duell i luften** — fortellingen om det mest vanvittige kup som noensinne er foretatt i luften.....
- Nr. 3. **Først over Atlanteren** — historien om de to vågehalsen som utførte en av de største bragdene i flyhistorien....

Disse nummerne kan fåes hos Deres bladforhandler — eller ved bestilling til Bladkompaniet, Storgt. 31, Oslo.

Neste nummer av «Luftens helter» kommer om 1 mnd.